

El Sant Pare lliura el pal·li a Mons. Joan Josep Omella

“Jo, Joan Josep, arquebisbe de Barcelona, seré sempre fidel i obedient al benaurat Pere apòstol, a la Santa Església Apostòlica de Roma, i a Vos, Summe Pontífex, i als vostres legítims successors”. Amb aquestes paraules el nostre Arquebisbe metropolità va expressar la seva fidelitat al papa Francesc, en el curs de la celebració eucarística a la basílica de Sant Pere del Vaticà el 29 de juny de 2016, amb motiu de la celebració de la solemnitat dels apòstols Sant Pere i Sant Pau. La foto recull el moment en què el Sant Pare li lliura el pal·li com a arquebisbe metropolità de Barcelona, signe de la comunió del nostre Arquebisbe i de tota la província eclesiàstica de Barcelona amb la seu de Sant Pere. Seguint el desig del Sant Pare, el pal·li li serà imposat pel Nunci Apostòlic al nostre país, en una cerimònia prevista per a la propera tardor a la catedral de Barcelona.

BUTLLETÍ D L'ARQUEBISBAT D BARCELONA

Núm. 156 (2016) VI

30 de juny

Redacció i administració:

Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació

c/ Bisbe, 5 – 08002 Barcelona – Tel. 93 270 10 13; Fax 93 270 13 05

A/e: info@arqbcn.cat – Webs: www.esglesiadeparcelona.cat – www.arquebisbatparcelona.cat

---

Prelat

Decret

DECRET 13/16.- Barcelona,13 de juny de 2016

De conformitat amb el que estableixen els estatuts del Consell Presbiteral aprovats per decret 26/08 de 31 d'octubre de 2008;

Havent procedit a la renovació dels seus membres, segons el que preveien els decrets episcopals 04/06 de 18 de març de 2016, 06/16 de 7 d'abril de 2016 i 08/16 de 27 d'abril de 2016;

PEL PRESENT DECRET constituïm el Consell Presbiteral de l'Arxidiòcesi de Barcelona que, presidit pel Sr. Arquebisbe, estarà format, per un període de tres anys, pels següents membres:

Membres Nats

Excm. i Rvdm. Sr. Joan Josep Omella Omella, Arquebisbe

Excm. i Rvdm. Sr. Sebastià Taltavull Anglada, Bisbe auxiliar i Vicari general

Mn. Santiago Bueno Salinas, Vicari Judicial

Mn. Joan Galtés Pujol, Vicari Episcopal de la Zona Pastoral 1

Mn. Jesús Sanz García, Vicari Episcopal de la Zona Pastoral 2

Mn. Joan Cuadrench Aragonès, Vicari Episcopal de la Zona Pastoral 3

Mn. Lluís Ramis Juan, Vicari Episcopal de la Zona Pastoral 4
Mn. Salvador Bacardit Fígols, Vicari Episcopal de la Zona Pastoral 5
Mn. Segimon Garcia Ramiro, Vicari Episcopal de la Zona Pastoral 6
Mn. Sergi Gordo Rodríguez, Secretari general i Cancellier
Mn. Joan Guiteras Vilanova, Degà-President del Capítol Catedral
Mn. Josep M. Turull i Garriga, Rector del Seminari

Membres Elegits

Representants territorials

Mn. Salvador Pié Ninot
Mn. Joan Cabot Barbany
Mn. Saturnino Rodríguez Rodríguez
Mn. Rafael Méndez Hellín
Mn. Lluís Bonet Armengol
P. Josep Mascaró Manasanch, SDB

Mn. Josep Mª Prats Rocavert
Mn. Antoni Mª Llompart Mas
Mn. Guillem Brossa Tort
Mn. Carlos Barba Olmos
P. Ferran Colàs Peiró, CO
Mn. Josep Mª Jubany Casanovas
Mn. Pere Montagut Piquet

Mn. Joan J. Villegas Acien
P. Juan José Rodríguez Sánchez, SDB
Mn. Vicenç Araque Elvira
P. Isidre Serdà Masana, SDB

Mn. Lucio García Espiga
Mn. Manuel Martínez Maqueda
Mn. Francesc Prieto Rodríguez
Mn. Antoni Casas Miguel

Mn. Salvador Roura Comas

Zona Pastoral 1

Arxiprestat Catedral
Arxiprestat Rambles-Poble Sec
Arxiprestat Sant Josep Oriol
Arxiprestat Puríssima Concepció
Arxiprestat Sagrada Família
Arxiprestat Sant Martí

Zona Pastoral 2

Arxiprestat Horta
Arxiprestat Guinardó
Arxiprestat Vall d'Hebron
Arxiprestat Vilapicina
Arxiprestat Gràcia
Arxiprestat Sant Gervasi
Arxiprestat Sarrià

Zona Pastoral 3

Arxiprestat Poblenou
Arxiprestat Provençals
Arxiprestat Sant Andreu
Arxiprestat Trinitat-Roquetes

Zona Pastoral 4

Arxiprestat Sants-La Marina
Arxiprestat La Torrassa-Collblanc
Arxiprestat L'Hospitalet de Llobregat
Arxiprestat Cornellà de Llobregat

Zona Pastoral 5

Arxiprestat Badalona Sud

Mn. Esteve Espín Cifuentes

Arxiprestat Badalona Nord

Mn. Miquel Àngel Pérez Sánchez

Arxiprestat Gramenet

Zona Pastoral 6

Mn. Xavier Pich-Aguilera Roca

Arxiprestat La Cisa

Mn. Joan Manuel Prieto Rodríguez

Arxiprestat Mataró

Representants funcionals

Mn. Josep Serra Colomer, Cúria i Capítol Catedral

P. Enric Puig Jofra, SJ, professors de les tres facultats de l'Ateneu Sant Pacià i formadors dels Seminaris i Institucions diocesanes d'ensenyament

Mn. Albert Ribot Margarit, preveres de la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei

Representant dels preveres seculars emèrits incardinats i residents a l'arxidiòcesi

Mn. Joaquim Brustenga Miquel

Representants dels preveres d'Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica residents a l'arxidiòcesi, sense ofici pastoral.

P. Emili Marcos Souto, SDB

P. Manel Sales Castellà, SchP

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Barcelona.

† Joan Josep Omella Omella

Arquebisbe de Barcelona

Per manament del Sr. Arquebisbe

Sergi Gordo Rodríguez, prev.

Secretari general i Cancellier

Homilies i al·locucions:

Homilia en l'eucaristia en la qual es va conferir ministeris a aspirants al diaconat.

Dissabte, 4 de juny de 2016 a la parròquia de Santa Cecília.

Aquesta litúrgia d'institució dels ministeris de lector i d'acòlit ens posa en contacte

amb les belles paraules pronunciades per Jesús: No he vingut a ser servit, sinó a servir (Mt 20,28).

Sí, germans, a l'Església tot ministeri, des del més alt fins al més senzill de tots, no és una altra cosa que servei. Fins i tot el ministeri de l'autoritat és servei: servei de comunió, però servei.

I

I un excel·lent acte de servei és, certament, proclamar la Paraula de Déu. Però hem de tenir sempre molt present que, per poder proclamar convenientment la venerable, santa i eterna Paraula de Déu, do i tasca que reben alguns membres de la comunitat, el Senyor concedeix una benedicció, una gràcia especial. ¿Us heu fixat com el sacerdot després de proclamar l'Evangeli, Paraula de Déu, besa amb unció el Llibre sagrat?

Però podem preguntar-nos ¿i, per llegir la Paraula de Déu en la Comunitat, és necessària una benedicció especial de Déu?

És clar que es necessita, perquè proclamar la Paraula de Déu no és igual que explicar contes en públic. Proclamar la Paraula de Déu és, ni més ni menys, posar a cada oïdor en contacte amb el mateix Déu, ja que aquesta Paraula proclamada brolla del cor de Déu. Aquesta Paraula és el mateix Fill de Déu, que ens revela l'amor sense mesura del Pare a tots els homes, a cada home, a cada dona.

Per això cal un do especial per proclamar-la dignament i perquè, en pronunciar-la, el lector sigui un bon instrument que faci possible que l'oïdor pugui experimentar que és el mateix Déu qui li parla. De manera que l'oïdor, i els oïdors, puguin dir com els deixebles d'Emaús: ¿No cremava el nostre cor mentre Jesús, de camí, ens explicava les Escripures? (Lc 24,32).

Per això, benvolguts Enrique i Rubén, recordeu sempre que abans de proclamar la Paraula de Déu cal que la mediteu, que la rumieu bé en el vostre cor de deixebles. De manera que, quan la pronuncieu enmig de l'Assemblea, es noti que l'heu fet vostra, que la venereu i que l'estimeu com un gran tresor.

Sant Gregori Magne va escriure a un seglar, amic seu i metge a Constantinoble: El nostre Déu del cel t'ha escrit unes cartes i tu ¿no aconsegueixes llegir-les amb cor ardent, apassionat? Estudia, si us plau, i medita tots els dies les paraules del teu Creador. Aprèn a destriar el cor de Déu en les paraules de Déu (disce cor Dei in verbis Dei), perquè aspiris amb més passió a les coses eternes i que el teu esperit cremi amb un desig més fort de les alegries celestes (Epistolarium, lib. IV, *Ep. XXXI, Pl 77, 706B).

II

Un excel·lent acte de servei és també ajudar a l'altar del Senyor com a acòlit. És curiós veure com les nostres mirades humanes van sempre cap a aquells que són a dalt, cap a aquells que ostenten poder, cap a aquells que tenen el do de la paraula, cap a aquells que dirigeixen la pregària en l'Assemblea Litúrgica. Però gairebé mai mirem amb atenció aquells que amb senzillesa exerceixen el ministeri de fer que cada cosa sigui al seu lloc, que no falti res, que la celebració es desenvolupi amb respecte, amb tota dignitat, amb la senzilla bellesa de la sagrada litúrgia.

No hem d'oblidar que hi ha d'haver algú enmig exercint el servei de la comunió. Així ho expressava el Senyor quan deia: "Sóc enmig de vosaltres com el que serveix" (Lc 22,27). Sí, el seu servei no era d'ostentació, sinó de comunió; no era de domini, sinó d'amor. I l'amor, el veritable amor, tendeix sempre a rebaixar-se, a fer-se l'últim de tots i servir. Així ho va fer la Mare de Déu, la nostra mare. Ella va viure com ningú el servei de la humilitat i de l'amor. Ella era la més humil dona de Natzaret, la que en silenci va oferir la seva vida al Senyor per amor. A ella li agradava anomenar-se a si mateixa: 'l'esclava del Senyor'.

L'acòlit està cridat a ser, com Maria, net i humil al costat de l'altar, entre les coses santes, sense fer-se notar, però sempre atent i puntual en tot el que fa, sempre disposat a servir per amor. I ¿quin millor servei pot fer l'acòlit que servir el Cos de Crist en la celebració litúrgica? Distribuïnt el pa de vida als germans, ple de respecte i sol·licitud, tracta de viure aquelles belles i profundes paraules de Joan Baptista: Cal que Ell creixi i jo disminueixi (Jn 3,30).

Benvolguts Carles, Ignasi i Joaquim, quan exerciu el ministeri d'acòlit no oblideu que l'important no ets tu, sinó el Cos de Crist que és a l'altar i que tu distribueixes als cristians. Nosaltres no som més que mediacions, però l'important és el Senyor. Que actueu, que actuem tots els ministres de l'altar en les celebracions de tal manera, que descobreixin el Senyor aquells que ens vegin, i que se sentin atrets per Ell. Sí, nosaltres no som el centre de la celebració litúrgica. El centre correspon al Senyor. És Ell qui ens convoca, ens presideix, ens parla i se'ns dona en aliment.

Benvolguts amics, que rebeu el lectorat i l'acolitat, acolliu amb cor eixamplat i joiós aquests ministeris de lector i acòlit, que això us ajudi a créixer en fe, en caritat, en humilitat i en valentia, donant la cara pel Senyor i per la seva Església, públicament, enmig de l'assemblea, a l'altar, davant de tots, contribuint d'aquesta manera a l'edificació del poble sant de Déu. Que Crist, el Bon Pastor, us ajudi amb la seva força i amb la seva benedicció. Amén.

Conferència a l'Auditori del Parlament de Catalunya.

Discurs pronunciat pel senyor Arquebisbe de Barcelona, el 6 de juny de 2016.

Benvolguts parlamentaris:

És una satisfacció per a mi poder compartir amb vostès una estona aquesta tarda al Parlament de Catalunya pel seu significat: és el lloc d'exercici de la democràcia i de la voluntat popular, l'edifici que recull tants moments de la història de Catalunya i el lloc privilegiat on avui un arquebisbe de la diòcesi de Barcelona té l'oportunitat de trobar-se amb homes i dones tan experimentats en la política i tan units a aquesta terra per les seves idees, les seves conviccions i sobretot per l'amor i entrega generosa a la gent.

Voldria començar amb una salutació a tots i cada un de vostès! Són, o han estat, els responsables legítims que s'ocupen cada dia de la construcció de la *Ciutat de l'Home* segons el dret i la justícia. Per això, a manera de salutació, vull fer meves les paraules de Benet XVI: “La ciutat de l'home no es promou només amb relacions de drets i deures sinó, abans i més encara, amb relacions de gratuïtat, de misericòrdia i de comunió”.

Desafortunadament, la política a casa nostra se'ns presenta amb massa freqüència com una lluita entre interessos contraposats. Moltes vegades les frases cridaneres i els eslògans donen peu a un sensacionalisme recollit per la societat i ampliat pels mitjans de comunicació.

Aquest voler estar cada dia en els mitjans, ens condueix moltes vegades a un comunicar sense sentit. El que prima avui dia són les frases cridaneres, els atacs extrems, la manca d'assossec, l'absència moltes vegades de la reflexió. La urgència s'imposa a la mirada sensata, assossegada, que cerca el bé a mitjà i llarg termini, i no la resposta a curt termini.

Sóc conscient de les grans dificultats que comporta, a nivell polític, la construcció d'una societat més justa, més equitativa i més lliure. Vostès estan cridats a actuar com a garants de la llibertat humana. Ho deia Pau VI: “Només si és lliure, el desenvolupament pot ser integralment humà, només en un règim de llibertat responsable pot créixer de manera adequada”.

Ara bé, una llibertat que no és un fi en si mateixa, sinó un mitjà cap a l'amor, cap al bé. Una llibertat que respecta la veritat.

L'Església convida els actors polítics a comprometre's a treballar pel bé de la persona humana, protegint especialment els més febles i vulnerables, buscant sempre la consecució del bé comú des d'una consciència moral formada a la llum del missatge de Jesucrist.

Vostès són uns privilegiats, exerceixen una altíssima vocació. Sí, així ho ha manifestat el papa Francesc en *Evangelii Gaudium*: “La política, tan denigrada, és una altíssima vocació, és una de les formes més precioses de la caritat, perquè busquen el bé comú... (prego al Senyor que ens regali més polítics a qui els faci mal de veritat la societat, el poble, la vida dels pobres)” (EG 205).

Les benaurances del polític

1. *Feliç el polític que té un coneixement elevat i una consciència profunda del seu paper.*

El Concili Vaticà II va definir la política “art noble i difícil” (*Gaudium et spes*, 75). A més de trenta anys de distància i en ple fenomen de la globalització, aquesta afirmació es confirma en considerar que, davant de la debilitat i fragilitat dels mecanismes econòmics de dimensions planetàries, només es pot respondre amb la força de la política, és a dir, amb una arquitectura política global que sigui forta i estigui fundada en valors globalment compartits.

2. *Feliç el polític que és un testimoni creïble.*

Actualment els escàndols en el món polític, lligats a l'elevat cost de les eleccions, es multipliquen i fan perdre credibilitat als seus protagonistes. Per donar la volta a aquesta situació cal una resposta sòlida que impliqui una reforma i purificació, per tal de restituir la figura del polític.

3. *Feliç el polític que treballa pel bé comú i no per l'interès propi.*

Per viure aquesta benaurança, cal que el polític miri la seva consciència i es pregunti:
Estic treballant per al poble o per a mi?
Estic treballant per la pàtria, per la cultura?
Estic treballant per honrar la moralitat?
Estic treballant pel bé de la humanitat?

4. *Feliç el polític que és fidel i coherent.*

Que actua amb coherència entre la seva fe i el seu compromís polític.
Que actua amb coherència entre les seves paraules i les seves accions.
Que actua amb coherència honrant i respectant les promeses electorals.

5. *Feliç el polític que promou i defensa la comunió, recolzant-se en Jesús.*

I això, perquè la divisió és autodestrucció. A França es diu: “Els catòlics francesos no s’han posat mai drets alhora, tret del moment de l’Evangeli”. Em sembla que aquesta dita també es pot aplicar als catòlics d’altres països!

6. *Feliç el polític que està compromès a fer un canvi radical. I ho fa lluitant contra la perversió intel·lectual,*

sense dir bo a allò que és dolent,
sense relegar la religió a l'àmbit privat,
prenent les seves decisions d'acord amb la seva fe,
tenint una *carta magna*: *l'Evangelí*.

7. *Feliç el polític que sap escoltar.*

Que sap escoltar el poble, abans, durant i després de les eleccions.
Que sap escoltar la seva consciència.
Que sap escoltar Déu en la pregària.
Llavors, la seva activitat brindarà certesa, seguretat i eficàcia.

8. *Feliç el polític que no té por.*

Que no té por de defensar la veritat. Com bé diu Joan Pau II, “La veritat no necessita vots!”.
Que té por de si mateix, conscient de les seves febleses. El vintè president dels Estats Units, James Garfield, Solia dir: “Garfield té por de Garfield”.
Que tem, no tant el judici dels mitjans de comunicació, com el judici al qual haurà de respondre davant de Déu al final de la seva vida.

François-Xavier Card. Nguyễn Văn Thuận

Tots nosaltres estem cridats a deixar-nos guiar per la nostra consciència més profunda i a formar-la rectament. Això ens faculta per caminar amb llibertat respecte dels *lobbies*, les pressions dels mitjans de comunicació, o fins i tot les exigències, de vegades poc ètiques, que poden provenir d'alguns dirigents dels partits polítics.

La fidelitat a la nostra consciència rectament formada, que cerca la veritat i el bé comú, hauria d'ajudar també a transformar el partit polític al qual pertanyem. Estem cridats a unir els nostres principis, els nostres valors, la nostra pròpia preferència política per construir una societat on per sobre de tot prevalguin la veritat, l'amor i la dignitat de tota persona humana. Aquesta activitat requereix posar a la persona en el centre del nostre pensament i de les nostres accions. Les exigències de l'amor no contradiuen les de la raó.

M'agradaria recordar-los una frase de Benet XVI en la seva encíclica *Caritas in Veritate*: “El desenvolupament és impossible sense homes rectes, sense operadors econòmics i agents polítics que sentin fortament en la seva consciència la crida al bé comú. Es necessita tant la preparació professional com la coherència moral.”

Nosaltres els bisbes i tot el poble de Déu tenim la responsabilitat d'ajudar les persones a assolir una formació de la consciència recta i responsable per, d'aquesta manera, contribuir al fet que les decisions, entre les quals hi ha també les deci-

sions polítiques, siguin preses lliurement a la llum de la consciència i buscant sempre el bé comú.

En aquest sentit es va pronunciar Benet XVI a *Deus Caritas Est*: “L'Església... vol contribuir a la formació de les consciències en la política i contribuir que creixi la percepció de les veritables exigències de la justícia i, al mateix temps, la disponibilitat per actuar d'acord amb aquesta, tot i que això estigui en contradicció amb els interessos personals... l'Església no pot ni ha d'emprendre per compte propi l'empresa política de fer la societat més justa possible. No pot, ni ha de substituir l'Estat, però tampoc no pot, ni ha de quedar-se al marge en la lluita per la justícia (28).

Per això l'Església convida els catòlics que s'involucrin activament en la vida política: participant en els diferents partits polítics, treballant en la funció pública, participant activament en iniciatives socials. Tot això a la llum de l'Evangeli i sostinguts per l'oració personal per discernir els camins de Déu.

Com pot l'Església contribuir a edificar una societat més justa?

El papa Francesc ens recorda a *EG* que per avançar en la construcció d'un poble en pau, justícia i fraternitat, hi ha quatre principis que brollen dels grans postulats de la Doctrina Social de l'Església (*EG* 221).

Aquests principis o punts de la Doctrina Social de l'Església són: la dignitat de la persona humana, la subsidiarietat, el bé comú i la solidaritat.

Primer: La dignitat de la persona humana

La dignitat de la persona humana és el fonament de tota societat. Això comporta respectar tota persona humana en totes les etapes de la vida, des de la concepció fins a la mort natural. Així com també oposar-nos a la tortura, la guerra injusta, els atacs indiscriminats, el racisme, el tràfic de persones, el maltractament de la dona, la desprotecció dels infants. Sense oblidar també l'exigència de lluitar contra la pobresa i tots els sofriments que se'n deriven.

Aquest respecte a la dignitat de les persones exigeix també que ens oposem a una cultura de l'èxit que comporta una dinàmica d'utilitzar l'ésser humà com un objecte, com un instrument, en lloc de considerar-lo com un fi en si mateix, portador d'una gran dignitat: és imatge de Déu i germà nostre.

Segon: Subsidiarietat

L'Estat està al servei de la persona i no la persona al servei de l'Estat. L'Estat està cridat a intervenir quan la dignitat de la persona està en risc.

La persona és un ésser relacional, que es desenvolupa en la relació amb els altres. Aquest desenvolupament s'inicia en la família com a primera i fonamental cèl·lula de la societat, lloc de relació entre els esposos i d'aquests amb els fills.

Per tant, la protecció de la persona, que és un deure de l'Estat, es concreta en la defensa i protecció de la família. Cal una bona i ferma política de suport a les famílies. Aquest és un tema molt pendent en les nostres polítiques. No deixem que les ideologies emergents s'imposin en detriment de la família i, per tant, de la societat.

Molts estats a Europa estan apostant per la defensa i suport de la família, fet que ens alegra enormement. Tots som conscients, per exemple, de la gran tasca que han fet les famílies per reduir l'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat.

I no podem oblidar que la família és la primera instància responsable de l'educació dels fills. Correspon a l'Estat, a la societat, a l'escola i als mestres col·laborar amb els pares en aquesta tasca.

El principi de subsidiarietat estableix un contrapunt a les tendències totalitàries dels estats i permet un just equilibri entre l'esfera pública i la privada; reclama a l'Estat l'estima i el suport a les organitzacions intermèdies i el foment de la seva participació en la vida social. Però això mai serà un pretext per descarregar sobre elles les seves obligacions eludint les responsabilitats que, com a l'Estat, li són pròpies.

Tercer: El bé comú

Parlar del bé comú és parlar del desenvolupament i la plenitud de tota persona humana.

Per bé comú entenem: "Promoure el desenvolupament de tot ésser humà en totes les seves dimensions i de tal manera que cap persona quedi exclosa d'aquest desenvolupament integral".

L'índole social i relacional de l'ésser humà comporta que el desenvolupament de la persona humana i el creixement de la societat estiguin mútuament condicionats.

Les nostres polítiques han de perseguir el bé comú, és a dir, posar els mitjans perquè tota persona i tota associació de persones puguin assolir la perfecció i la plenitud a la qual estan cridades.

És, doncs, necessari que es faciliti a les persones tot el que necessiten per viure una vida veritablement humana, com l'aliment, el vestit, l'habitatge, el dret a la lliure elecció d'estat i a fundar una família, a l'educació, al treball, a la bona fama, al

respecte, a una informació adequada, a obrar d'acord amb la norma recta de la seva consciència, a la protecció de la vida privada i a la justa llibertat també en matèria religiosa.

Una de les conseqüències de promoure el bé comú és no només el dret al treball, sinó a una feina que dignifiqui la persona, que li permeti arribar a ser el que està cridada a ser, que la faculti per crear una família i sostenir uns fills. Avui és més que mai necessari assegurar un treball digne.

El treball, com diu el papa Francesc “ha de ser l'àmbit d'un múltiple desenvolupament personal, on es posen en joc moltes dimensions de la vida: la creativitat, la projecció del futur, el desenvolupament de capacitats, l'exercici dels valors, la comunicació amb els altres...; i aquest dret es fa avui sagnant en els nostres joves a l'atur.

¿És possible apostar per un altre model econòmic? Hem crescut fomentant activitats que potenciaven l'especulació financera, tals com el sector de la construcció i de les finances, cosa que ens han portat a un model de creixement econòmic fonamentat únicament en la maximització del benefici. ¿És possible apostar per un model que posi el centre en la persona i no únicament en la maximització del benefici?

No es pot deslligar l'ésser humà de la creació. No es pot promoure la dignitat humana sense la defensa “de la nostra casa comuna”.

No podem tancar-nos els ulls ni les orelles davant l'esdevenir del nostre planeta. És un ésser viu al qual hem de cuidar i protegir. El papa Francesc no deixa de posar el dit a la nafra quan ens alerta del profund “deute ecològic” que estem assumint (51). Evitem, si us plau, tota temptació de mirar cap a una altra banda.

Cal plantejar estils de vida alternatius perquè les necessitats del present no posin en perill la capacitat de les futures generacions. Tenim l'obligació moral de protegir el planeta en què vivim, de respectar la creació de Déu i d'assegurar un ambient confortable i segur per als humans, especialment per a tots els nens i nenes en les etapes més vulnerables del seu desenvolupament. Avui més que mai, és urgent avançar cap a una *conversió ecològica*. ¿Quines de les propostes que el mercat ens presenta com a necessitats a satisfer, són realment necessitats?

El nostre model econòmic està basat en una economia de mercat orientada al creixement sense límits, però ¿realment podem créixer sense límits? Sabem que el nostre planeta té límits i que, per tant, si no actuem amb consciència, podem arribar a esgotar-lo. El nostre planeta és un ésser viu que hem de cuidar. I, llavors, per què no reaccionem? Preferim no mirar? Preferim enganyar-nos?

Quart: La solidaritat (la fraternitat)

El ritme de vida que portem, les preocupacions que ens amenacen, una recerca desmesurada del plaer ens poden portar a caure en la indiferència.

No sucumbim a la dictadura de la indiferència. No, per favor. Apostem per la misericòrdia. Sí, la misericòrdia és apropar el nostre cor, el nostre jo més profund, a la misèria que ens envolta. La misericòrdia ens allunya de tota indiferència.

El Papa ens ha convidat a viure l'Any de la Misericòrdia, és a dir, ens està cridant a recuperar un tret que ens defineix com a éssers humans creats a imatge de Déu: a ser compassius, a viure atents a les necessitats dels nostres germans.

¿Som conscients de com gairebé tot en nosaltres és un do? ¿Som conscients que gairebé tot del que som ens ha estat regalat? I si ens ha estat regalat, vol dir que no en som amos sinó administradors. ¿Com volem administrar el que hem rebut? Amb quina finalitat?

Per què no li ho preguntem al Creador? L'oració més significativa de tots els cristians és el Parenostre. I fixin-se que no diu "Pare meu", sinó "Pare nostre". Si tenim un únic i mateix pare, vol dir, en conseqüència, que tots som germans.

D'aquí neix l'ideal cristià de la fraternitat, que provoca com a resposta la solidaritat. "Què és del teu germà?", li pregunta Déu a Caïn... "Potser sóc jo responsable del meu germà?" Avui, aquesta tarda, Déu ens pregunta a cada un de nosaltres: Què és del teu germà? Vius atent a ell?

Estimar el proïsme té dimensions globals! Requereix que ens pensem com una sola família humana, amb independència de les diferències racials, de les diferències nacionals, de les diferències ideològiques o econòmiques, pensant que hem de tenir cura de tots els nostres germans, siguin on siguin. La solidaritat implica també l'acollida del foraster: des de l'immigrant que busca feina, fins als veïns propers que busquen una ocupació o oportunitat. Aquesta acollida és la que ens hauria de fer sempre "portadors de l'evangeli", i com a tals "constructors de la pau buscant la justícia en aquest món danyat per la violència" i els conflictes.

En el marc d'aquesta crida a la solidaritat, hem d'anteposar la nostra opció preferencial pels pobres, ja que ells, en ser els més febles i vulnerables de la nostra societat, mereixen ser objecte d'una atenció preferent. Sí, els nostres germans més fràgils necessiten una resposta conjunta per part de la política, la societat i l'Església.

I, en aquest sentit, els convido a no oblidar mai que, com ens recorda sant Joan de la Creu: "Al final de la vida serem jutjats en l'amor".

I quan em vagi d'aquí: ¿De debò podré dir-me que he posat tot el que estava de la meua part per ajudar a fer un món millor i més just? ¿Podré dir que he regalat els meus dons per facilitar la vida dels meus germans?

En resum

Aquests quatre principis que emanen de la Doctrina Social de l'Església i que dignifiquen la persona humana, estan per sobre dels colors polítics (encaixen tant en la dreta, com en el centre o l'esquerra) i dels corrents de pensament (conservadors, liberals, progressistes).

Aquests principis no pertanyen a cap partit polític particular, sinó que són comuns a tots els homes i les dones del planeta.

La meua proposta avui, des del més profund i humil del meu cor, és que entre tots construïm un món i una societat on la vida i la dignitat humanes siguin respectades i on prevalguin la justícia i la pau.

L'Església també participa activament per aconseguir aquest objectiu. L'Església és de tothom i per a tothom.

Per tot això, desitjo que continuï el diàleg amb els líders polítics i que puguem trobar junts la manera de contribuir al bé comú de la nostra societat. I tot això, arrelats en la nostra cultura, servint de tal manera que els valors de l'Evangeli, sobre els quals s'ha edificat aquesta societat, siguin font de felicitat per a tots els homes i les dones.

L'Església no busca privilegis sinó que dona la mà per contribuir a la construcció d'una societat més lliure, autèntica, democràtica, justa i en pau. Tots junts podem més que per separat. És important no excloure ningú, cap institució, en aquesta tasca tan digna i bonica.

Vostès, com a persones que han tingut part activa en la vida pública i des de la gran experiència adquirida, poden ajudar els que estan exercint càrrecs públics en aquests moments.

I una pregunta que ens hem de fer tots és la aquesta: ¿què hem fet malament perquè els joves tinguin recels i, encara més, rebutgin els partits polítics que han tingut més incidència en la vida pública – i el mateix diria de l'Església, que tant ha fet per la societat i pels pobres–, i vulguin mantenir-se al marge dels partits polítics i de l'Església o busquin alternatives que no sabem on poden portar-nos?

Fem un examen de consciència, busquem què caldria corregir en la nostra manera d'actuar, mirem a llarg termini (més enllà de les eleccions!), tractem de fugir d'una

recerca desmesurada del poder i dels diners i mirem de posar-nos en la via del servei als més pobres i desprotegits, demanant sempre l'ajuda de Déu, que no abandona mai el seu poble.

Moltes gràcies per la seva atenció. Que Déu els beneeixi a tots.

Conferència a *Barcelona Tribuna* titulada “Per a una economia amb valors al servei de la persona”.

Discurs pronunciat el 8 de juny de 2016 a l'hotel El Palace de Barcelona.

Bon dia a tothom,

Distingit senyor Jaume Giró, president de *Barcelona Tribuna*, gràcies per les seves paraules de presentació. També vull agrair la invitació a participar en aquest col·loqui a la Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País i a les altres institucions organitzadores: el diari *La Vanguardia* i l'Associació Espanyola de Directius.

Estic molt agraït per l'oportunitat que m'ofereixen de poder participar en aquest esdeveniment, que no és el marc habitual perquè un arquebisbe vingui a parlar a uns representants del món empresarial o relacionat amb aquest... Cosa que no deixa de causar-me una certa sorpresa, ja que és la primera vegada que em trobo a Barcelona davant d'una organització com la que vostès representen. Però com diem els de la Franja de Ponent, mig aragonesos, mig catalans: “A donar la cara, en cada situació!”

Com saben prou bé, la creu que porto al pit és la que fa que se'm reconegui com *el pastor d'aquesta archidiòcesi* i la que em recorda cada dia Crist, a qui serveixo, i tots els homes i dones d'aquesta gran diòcesi.

Vengo hoy a ustedes con “el temor y el temblor” de quien quiere hacerles llegar un mensaje y alguna propuesta desde lo más profundo del corazón sobre aquellas cuestiones sociales que deben ser nuestras prioridades y nuestros lugares comunes para la construcción de una sociedad justa.

Me gustaría exponerles en esta breve charla algunos aspectos sociales que me inquietan y que son importantes para nuestra archidiòcesi y para este *pastor de todos*. Y precisamente como pastor tengo la obligación de hacer una reflexión pública y mostrar aquellas inquietudes que me duelen y de hacerles algunas propuestas que den un giro a nuestra manera de ver y actuar en el mundo. Debo confesarles que **mis fuentes inspiradoras son el personalismo y su dimensión comunitaria, que han sido la base de estructuras políticas de signo socialdemócrata, y el magisterio social** y las ideas sobre ecología y sostenibilidad del papa Francisco.

Crear empresa, ser empresario, estar en la dirección de empresas o en el sector de la asesoría; pertenecer al mundo jurídico, de la banca o de las finanzas; o bien ser miembro de una universidad o un centro de desarrollo implicados en la enseñanza, la investigación y el conocimiento de productos, que son los ejes y las bases que deberán crear riqueza en el seno de nuestras comunidades, implica una responsabilidad particular en la construcción del mundo socioeconómico y laboral. Todo ese esfuerzo de las personas y sus conocimientos se deben aunar para generar *valor añadido* y, a través de ello, dar oportunidades de bienestar.

Todo el esfuerzo del conocimiento humano y la disponibilidad económica y técnica, utilizados con vistas a la transformación del planeta que Dios nos ha dado para ser utilizado y disfrutado sosteniblemente por toda la humanidad... debe ser nuestra ocupación y también nuestra primera responsabilidad.

Ser empresario o estar en la dirección de una empresa, gobernar los procesos que generan empleo y riqueza es una responsabilidad muy delicada. Es un trabajo complejo. Es una tarea que exige un gran rigor y un constante espíritu de superación. Pero ante todo, la empresa en su más amplia dimensión, la de lo verdaderamente humano, debe utilizar sus conocimientos, su eficiencia y su estructura para crear una economía con un matiz que considero muy importante: el de la solidaridad. Hay que insistir en que la solidaridad es algo más que una virtud personal. Es también un principio de organización de la sociedad a todos los niveles. Las actitudes personales solidarias son necesarias en la sociedad. Pero la función de la solidaridad no se limita a orientar los comportamientos –no ya los sentimientos– individuales, sino que debe llegar a inspirar las formas de organización de la sociedad a todos los niveles, de forma que los pueblos y la humanidad entera dispongan de mecanismos para hacer efectiva esta responsabilidad compartida.

Hace falta una economía a la altura del ser humano, un valor al servicio de una vida digna y equitativa. Nos lo recuerda San Juan Pablo II en la encíclica *Centesimus Annus*: “**¡Ser empresario, antes de tener un significado profesional, tiene un significado humano!**”

Estoy convencido de que los valores del Evangelio –plasmados en la Doctrina Social de la Iglesia– son capaces de transformar la sociedad y hacer un mundo más justo, más libre y en paz.

Desde esta perspectiva me gustaría recordar algunos puntos que el papa Francisco señaló como síntesis de su concepción de la empresa. Sitúan muy bien lo que a mi entender son los puntos de conexión entre ese Reino que Jesús nos predica y ese Reino que juntos hemos de construir. Un Reino que empieza aquí y ahora, en este mundo. Una visión desde el evangelio plasmada en la Doctrina Social de la Iglesia.

Veamos estos puntos:

— Primero: La empresa debe ser un motor que desarrolle los sectores más débiles de las comunidades locales y de la sociedad civil, pensando sobre todo en los jóvenes sin trabajo. Hemos de ser capaces de ayudar al nacimiento de nuevas empresas en las que todos puedan desarrollar un trabajo participativo y colaborativo. Y esto debemos llevarlo a cabo en el marco de la economía moderna, en la que se plantean retos éticos trascendentales a los que hay que hacer frente como la globalización –que está teniendo consecuencias significativas–, como la continua movilidad de capitales o como la búsqueda incesante de competitividad y de beneficios económicos. Se producen *deslocalizaciones* de empresas para rentabilizar las inversiones y todo ello nos va conduciendo a la presencia de una *lógica mercantil* que no debe ser un fin en sí misma.

Ha sido una referencia ética habitual en la Doctrina Social de la Iglesia que la empresa debe tener una vocación de permanencia, un arraigo social que en el momento actual es un signo de responsabilidad social.

— Segundo: Hay que establecer una profunda relación entre la economía y la justicia social, anteponiendo la dignidad de la persona y su valor central. ¡La persona debe estar en el centro de toda actividad humana, nunca el dinero!

— Tercero: Se debe facilitar y animar la vida de las personas y de las familias con soluciones que permitan gestionar de forma adecuada, participativa y digna el valor generado a través de un sueldo justo, de una participación en el beneficio y de una colaboración en la gestión, para que todos se sientan parte de esta creación de la riqueza. **La empresa no se debe limitar a buscar la maximización de sus beneficios a través de la distribución de dividendos a sus accionistas, sino que debe buscar fórmulas justas de reparto del valor añadido entre todos aquellos grupos de interés que la integran.** No en vano el papa emérito Benedicto XVI nos lo recordaba en la *Caritas in Veritate*: “La gestión de la empresa no puede tener en cuenta únicamente el interés de sus propietarios, sino también el de otros sujetos que contribuyan a la vida de la empresa: trabajadores, clientes, proveedores de los diversos elementos de producción, la comunidad de referencia”.

— Cuarto: Hay que promover el uso social del dinero, donde nunca el capital sea más importante que las personas. Que las personas puedan beneficiarse de los recursos del capital, de manera que la economía sea más justa, más transparente y más distributiva... ¡Sería también una economía más honesta! **Invertir tiene siempre un significado moral, además de económico.**

El papa Francisco reconoce la necesidad, en diferentes discursos dirigidos a círculos empresariales, de un cierto funcionamiento que él llama de “**solidaridad circular**”. En de-

finitiva, se trata de dar un nuevo giro para que la misión de las empresas tome un camino más orientado a mejorar el mundo para todos y no sólo a producir riqueza individual.

La actividad empresarial, en cuanto actividad económica y productiva, está sujeta a muchas leyes de carácter económico y financiero, pero el papa Francisco desea la sumisión de la actividad empresarial a un gran sueño: “Que la Ley Suprema sea en todo atención a la dignidad del prójimo, valor absoluto e indiscutible... Esto llevará a rechazar de una forma categórica que la dignidad de las personas venga distorsionada en nombre de exigencias productivas que enmascaren minorías individualistas, egoístas o sed de beneficios.”¹

¡Vayamos ahora a nuestra ciudad!

Barcelona ha sido y es una de las ciudades más valoradas por el mundo empresarial. Como ustedes saben mejor que yo, es una de las ciudades del mundo más deseadas por los emprendedores.

Barcelona cuenta con prestigiosas universidades y escuelas de negocios y es una de las ciudades con mayor número de universitarios y titulados. Barcelona es ciudad de importantes centros de investigación y desarrollo, una ciudad puntera en investigación médica, en sus hospitales y centros sanitarios de gran prestigio, a donde acude gente de todo el mundo. Barcelona es una de las ciudades que atraen mayor cantidad de turistas a nivel europeo y es el principal destino turístico en España. Barcelona dispone de todo tipo de industrias: farmacéuticas, químicas, automovilísticas, del sector de la electrónica... Barcelona es un motor de nuevas tecnologías de software de entretenimiento y atrae a las empresas de telecomunicaciones y las nuevas tecnologías. ¡Qué importante es Barcelona!

Pero miren... hace tan solo diez días, en la fiesta de Corpus, hice notar a través de Cáritas Diocesana que nuestra población tiene una tasa de paro femenina del 19% y entre los hombres cercana al 16%, frente al 8 y al 5% que se registraba en 2007. La tasa de paro entre los jóvenes de 16 a 24 años se sitúa en el 39%, frente al 14% que había en 2007. ¡Ya ven, tan solo unos pocos datos que nos describen una realidad dolorosa!

A la vista de estas cifras, y si esta ciudad es tan rica y tiene tantas posibilidades... ¿qué es lo que nos haría falta para que todas estas familias que sufren tuviesen un trabajo digno? Y sobre todo: ¿Qué tendríamos que hacer para que estos nuestros jóvenes tengan verdaderas oportunidades?

Podemos consultar también los datos de Cataluña en general, que nos dicen que el 42% de las personas en paro lleva más de dos años buscando trabajo, doblando casi el porcentaje de 2007.

---

1. Discurso a los emprendedores de Cofeindustria, pronunciado el pasado 27 de febrero.

Ante esta Barcelona rica e industrial, yo sólo puedo preguntarles, jamás reprocharles... –se trata de una pregunta que busca soluciones y mejoras–: ¿Qué podemos construir juntos? ¿Qué podemos hacer ustedes empresarios y nosotros, pueblo de creyentes que camina? ¿Qué hechos concretos podemos poner sobre la mesa para hacer que esta situación dolorosa revierta? ¿Qué podemos hacer para que podamos generar trabajo digno, nuevas oportunidades para todas aquellas personas que no desean caridad sino justicia?

El pasado 13 de mayo, en otra alocución con ocasión de un acto organizado por la Fundación Centesimus Annus Pro-Pontifice, ante cientos de personas del mundo económico, el papa Francisco decía textualmente: “Algo que nos debe hacer pensar profundamente, algo que nos debe hacer actuar urgentemente, algo que nos obliga a buscar soluciones” –decía el obispo de Roma– es que **“los niveles de desempleo para los jóvenes no sólo son un escándalo que necesita ser reconducido ante todo, y sobre todo en términos económicos, sino que también es urgente tratarlo como una enfermedad social, para que nuestros jóvenes no sigan expoliados de su esperanza ni de sus grandes recursos de energía ni de su creatividad y visión mermadas”**.

Creo que hoy deberíamos plantearnos seriamente qué modelos son los que debemos construir. No sólo para ofrecer un progreso económico, sino para pensar en estructuras capaces de crear trabajo estable y justo. ¡Seamos capaces de fomentar una mayor inversión en recursos humanos! No sólo desde la perspectiva de lo que debemos hacer con los hombres y las mujeres que ya trabajan en nuestras empresas, sino animando a nuestros departamentos de personal a que se preocupen por todas las personas que, con las mismas capacidades de nuestros empleados actuales, **podrían resolver su vida si en nuestras organizaciones pensáramos creativamente en darles un espacio vital de trabajo**. Un reparto digno con propuestas laborales que aporten dignidad a todos los que deseen tener un futuro esperanzador en el trabajo.

Como saben ustedes, la OPEL se estableció en Figueruelas (Zaragoza) hace muchos años. Ha dado trabajo a mucha gente. Y siempre me ha impresionado que muy pronto se contrató a un determinado número de discapacitados. El hecho de tener un hijo discapacitado es una conmoción para las familias. Pero la necesidad les abrió los ojos y les hizo comprometerse con algo que otros no habían descubierto y que ahora se ve normal en las Administraciones y en muchas empresas. Me han explicado que, también aquí en Barcelona, empresas de distintos sectores hicieron lo mismo.

Finalmente, hay otro aspecto que quisiera comentarles a propósito del significado de la unión de dos palabras: *inspiración cristiana*. ¿Creen ustedes que los cristianos pueden actuar o pensar de otra forma? ¿Creen ustedes que la imagen cristiana del hombre, es decir, la centralidad de la persona, la sostenibilidad de la familia, la relación entre

la pareja, los padres y los hijos, la propia familia extendida, no debe comportar una nueva forma de aproximarnos a la economía? ¿Hacer que ésta contribuya al sostenimiento de la dignidad de las personas más allá de un salario justo?

Hablar desde la inspiración cristiana significa también dignificar la vida a través del trabajo. Hacer que el mundo sea sostenible y que a través de una sostenibilidad ecológica del planeta pueda distribuirse la riqueza de los recursos naturales y de su transformación. Haciendo nuestras las palabras de Benedicto XVI: “El proceso de globalización, adecuadamente entendido y gestionado, ofrece la posibilidad de una gran redistribución de la riqueza a escala planetaria como nunca se ha visto antes, pero si se gestiona mal, puede incrementar la pobreza y la desigualdad”.

El fet de ser cristians hauria de donar-nos un toc diferencial en el món econòmic i empresarial, fent possible que “estimar els altres com a nosaltres mateixos” sigui també un factor de millora que faci del nostre món econòmic –amb gust cristià– un món en què prevalgui com a signe distintiu la condició humana sobre la condició econòmica. La dignitat sobre la riquesa, l’equitat sobre l’egoisme.

La inspiració cristiana significaria també fer que els cristians actuïn com a constructors de ponts entre mons contraposats, anteposant la veritat i l’amor per no dividir sinó unir.

Exportar el model de dignitat humana, ser capaços que la compassió i la misericòrdia siguin un llenguatge comú i un bé entès per tothom que serveixi de model per evocar el valor més important que és capaç de generar una empresa: fer possible amb la seva activitat una vida més plena en l’aspecte humà perquè tots ens sentim ciutadans de ple dret, amb les mateixes oportunitats “per retrobar-se en les pròpies arrels en l’àmbit personal, familiar i espiritual; un treball que assegurí una condició digna”. Cal que tots siguem capaços de comprometre’ns en la construcció d’un món nou, braç a braç amb els altres; i ho farem, no per obligació, com qui suporta una càrrega pesada que aclapara i desgasta, sinó com una opció personal que ens omple d’alegria i ens dóna la possibilitat d’expressar i enfortir la nostra identitat cristiana en el servei als germans.

La seva ajuda és vital, la seva acció una necessitat.
Moltes gràcies a tots per la seva atenció.

Homilia en la festa de Sant Tomàs More, promoguda per l’Associació Persona i Democràcia.

En la missa celebrada a la parròquia de Sant Ramon de Penyafort (Barcelona), el dia 20 de juny de 2016.

I

Com és sabut, Thomas More, gran canceller d'Anglaterra, és patró de tots els homes i totes les dones que han dedicat la seva vida a la noble i decisiva tasca de tirar endavant la gestió de la *cosa pública*, cercant el Bé Comú dels ciutadans. Thomas More, va prestar aquest servei des d'una vivència heroica de la virtut de la fortalesa, una de les quatre virtuts anomenades cardenals, perquè són eix i fonament d'una vivència cristiana a imitació de Crist que, en nom del seu amor als homes, "els va estimar fins a l'extrem".

Thomas More va ser elevat al rang de gran canceller d'Anglaterra, precisament per l'amistat entranyable que l'unia al rei Enric. ¿Per què va arribar a enemistar-se amb ell fins a l'extrem de fer-lo decapitar? També és ben sabut. Hi va haver un detonant concret: contreure matrimoni amb Anna Bolena, quan ja estava casat, legítimament, amb Caterina d'Aragó.

More va ser fidel al seu rei i a la seva condició creient. I aquí no hi va haver ni mitges tintes ni arranjaments de conveniència. Val la pena llegir les cartes dirigides a la seva esposa i a la seva filla Margarida i comprendre el perquè de la decisió - molt pensada i molt responsable- de Thomas More, fins i tot arriscant-se a perdre el seu càrrec -brillant i molt ben remunerat- i el que és més decisiu, la seva pròpia vida.

El monarca va insistir a obtenir la nul·litat del seu matrimoni a fi de contreure un nou matrimoni que li oferís la possibilitat de tenir un fill de sexe masculí, que Caterina d'Aragó no podia ja donar-li. La nul·litat hauria esborrat la infidelitat i li hauria permès un matrimoni vàlid als ulls de l'Església catòlica.

Roma no va consentir la nul·litat, perquè el matrimoni era vàlid. Les successives negatives de Thomas More a acceptar alguns dels desitjos del rei van acabar provocant el rancor d'Enric VIII. Després de la ruptura amb Roma i després que More es negués a pronunciar el jurament que reconeixia Enric com a cap suprem de l'Església d'Anglaterra, el rei l'empresonà a la torre de Londres.

Finalment, el rei, havent perdut ja del tot el sentit comú i l'alçada de mires que han de caracteritzar un bon governant, va manar jutjar More, el qual va ser acusat d'alta traïció i condemnat a mort –ja havia estat condemnat a cadena perpètua anteriorment– en un judici sumari.

Altres dirigents europeus com el Papa o l'emperador Carles V, que el considerava el millor pensador del moment, van pressionar perquè se li perdonés la vida i la hi commutessin per cadena perpètua o desterrament, però això no va servir de res i fou decapitat a Tower Hill una setmana després, el 6 de juliol de 1535.

Thomas More no fou l'únic que es va trobar en la disjuntiva de si devia seguir el rei Enric VIII (vuitè) o l'Església de Roma. L'acabat de nomenar cardenal John Fisher va passar pel mateix tràngol i també fou executat.

II

La primera cosa que sorprèn en la vida de Thomas More és la seva fidelitat a la fe cristiana i la valentia de viure-la, fins i tot, davant l'amenaça de martiri. Els màrtirs ens donen una gran lliçó de coherència. Paraula potser desgastada en el món en què vivim, en el qual preval el pragmatisme. Es pensa i s'actua per assolir els objectius marcats.

Sembla que per a molta gent els valors objectius no existeixen, tot depèn de qui parla i del que es vol aconseguir. Demanem a aquest gran sant que intercedeixi per tots nosaltres, homes i dones, que tenim responsabilitat pública de viure més en coherència amb allò que som i que configura les nostres vides, però cal que ho visquem amb gran respecte als altres. Que el que ens dicti la consciència (el nostre *pepito grillo*) prevalgui damunt dels interessos de partit i, fins i tot, dels interessos personals. La imposició i confrontació no són model dels que ens ensenya sant Tomàs More.

Podem pensar que els mateixos mals que van afectar Sant Tomàs poden també afectar-nos a nosaltres en el segle XXI. ¿Quins són aquests mals?

— Les guerres entre germans.

Quants països estan marcats per la violència, el terrorisme, la persecució!

Ens dol la manca de respecte dels drets humans, el maltractament d'innocents i persones que no poden defensar-se de qualsevol tipus de violència o menyspreu. Però ens fa mal també el dany tan monstruós que provoca la fabricació i venda d'armes que afavoreixen aquest clima de violència i de persecució.

¿Què podem fer nosaltres per establir un clima de pau i evitar les espirals de violència que es creen en el nostre entorn actualment? Sobretot no ens tapem les orelles ni tanquem els ulls o mirem cap a una altra direcció. Que el senyor ens regali la força per lluitar contra la temptació de l'omissió.

— La prepotència i el menyspreu dels altres, especialment dels més pobres i desprotegits. La imatge de sant Tomàs More que defensa la veritat i la justícia per sobre de qualsevol amiguisme o favoritisme és tota una icona de bellesa i de fortalesa, com us deia abans.

— Tot el que sigui oblidar-se dels pobres i petits, tot el que no sigui establir ponts de diàleg i comunió entre tots, tot el que sigui faltar al respecte a persones i institucions, és no seguir l'exemple del nostre patró, a qui tenim la sort i l'honor d'honorar, i és no vèncer el príncep del mal.

Per això podem preguntar-nos: ¿Què podem fer des de la nostra situació personal o professional davant aquestes situacions?

III

Som conscients d'aquestes realitats, però coneixem de sobres les nostres debilitats i les debilitats de les institucions que representem. ¿Què podem fer, llavors? No ens queda sinó demanar l'ajuda de l'Altíssim, que ho pot tot, però que normalment no actua sense la nostra llibertat, necessita que li deixem espai per fer-ho, sorprenentment li cal la nostra col·laboració. Amb l'ajuda de Déu podem més del que podem imaginar. Per a Déu res no li és impossible.

I aquest compromís a favor de la justícia, de la pau, de la fraternitat a què ens crida el Senyor l'hem de viure amb un gran sentit de l'humor, del qual More va ser un mestre com tanta gent del seu país. Mireu, l'humor és fruit de la confiança en Déu, de saber que ell és amb nosaltres i que no ens abandonarà mai. Aquesta confiança en Déu la va anar forjant Thomas More amb l'oració.

Recordem les paraules que Thomas More va dir al botxí que l'havia de matar: *“Fieu-vos que la meua barba ha crescut a la presó; és a dir, ella no ha estat desobedient al rei. Per tant, no hi motius per tallar-la. Permeteu-me que l'aparti”*. En un moment tan important i dolorós com és la condemna a mort, sap reflectir la pau a través d'aquestes paraules d'humor que brollen de la confiança en Déu. I en el moment de la seva mort afegirà: *“Moro sent el bon servent del rei, però primer de Déu”* (*“I die being the King's good servant -but God's first”*).

Els cristians no podem perdre aquest do preciós de l'alegria, de la confiança en Déu, que és Pare i que cuida de nosaltres. Demanem-li que ens concedeixi aquest do de l'alegria que de forma tan bella va descriure el gran viatger que fou Sant Pau: *“Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies.”* (Filp 4,4).

¡Com ha canviat el nostre país! ¿Què ha passat perquè els polítics no puguin parlar públicament de Déu i de les seves creences? En aquest sentit m'agrada veure com en molts països del món occidental, els polítics, fins i tot els presidents, comencen les seves al·locucions invocant a Déu i les acaben encomanant-se a Ell. Us animo que reflexionem i intercanviem impressions sobre el motiu pel qual la idea de Déu, el mateix tracte amb Ell, han estat apartats de l'esfera pública.

Acabo amb un fragment de la pregària que el sant màrtir repetia molt sovint i que va inculcar als seus fills i a les persones més properes: *“Senyor, tingues a bé donar-me*

una ànima que desconegui l'avorriment, que desconegui els murmuris, els sospirs i les lamentacions; i no permetis que em preocupi massa en torn d'aquella cosa que impera, i que s'anomena JO...

Obsequieu-me amb el sentit de l'humor. Concediu-me la gràcia d'entendre les bromes, perquè pugui conèixer alguna cosa de la felicitat, i sigui capaç de donar-la als altres."

Amics, que el Senyor us beneeixi i us guardi sempre. Trebal·leu sempre per la justícia, la veritat i la pau. I no tingueu por de res ni de ningú. Poseu sempre la vostra confiança en el Senyor. Amén.

Cartes dominicals

El miracle (5 de juny de 2016)

La història que porto per a la nostra reflexió va passar a l'Índia i la narra un pare jesuïta, Pierre Ceyrac, missioner durant seixanta anys.

La protagonista és una nena de vuit anys que estava convençuda que l'amor pot fer meravelles. El germà petit s'estava morint a causa d'un tumor al cap. Els pares, molt pobres, havien fet tot el possible per salvar-lo, però no sabien ja què més fer. S'havien gastat la seva petita fortuna per curar-lo, però no havia estat possible. Una nit, el pare diu a la seva dona: "Estimada, crec que hem arribat al final. Només un miracle pot salvar el nostre petit".

La germaneta del malalt escoltava des d'un racó el que deia el pare. Surt, se'n va a la seva habitació, trenca la guardiola que tenia i agafant els diners marxa corrents a la farmàcia més propera. Es posa de puntetes i posa totes les monedes sobre el taulell. La farmacèutica li pregunta:

—Què és això? Què vols?

—És per al meu germanet Andreu. Està molt malaltó i vinc a comprar un miracle.

—Però, què dius?, li respon la farmacèutica.

—El meu germà es diu Andreu i té un bony al cap, el pare ha dit que només pot salvar-lo un miracle. Jo l'estimo molt i per això vinc a comprar el miracle perquè pugui curar-se.

La farmacèutica li va respondre amb delicadesa, però amb molta tristesa: Mira, aquí no venem miracles, no en tenim.

—Perdoni, si no tinc prou diners miraré de recollir-ne una mica més. Quant costa un miracle?

Escoltava la conversa entre la nena i la farmacèutica un senyor gran i ben vestit. Es va acostar a la nena, que amb llàgrimes als ulls estava recollint les monedes que havia deixat al taulell de la farmàcia, i li va dir: Per què plores? Què et passa?

—Senyor, la farmacèutica no vol vendre'm un miracle i no vol dir-me quant costa... És per al meu germà Andreu, que està molt malalt. La mare diu que caldria operar-lo, però és molt cara l'operació i no tenim diners, per això cal un miracle per salvar-lo. Jo he portat tot el que tinc.

—Quant tens?

—Un dòlar i onze cèntims... però, sap, puc aconseguir una mica més de diners.

El senyor va somriure i va dir: Bé. Crec que aquest és exactament el preu d'un miracle. Va agafar els diners i amb l'altra mà va agafar la mà de la nena i li va demanar que el portés a casa seva i ell miraria de trobar el miracle que volia comprar la nena.

El senyor que va entrar a casa de la nena era ni més ni menys que el Dr. Carlton Armstrong, un gran especialista en neurocirurgia. I va operar el minyó, que unes setmanes més tard tornà a casa sa i estalvi. La mare deia: "Aquesta operació ha estat un veritable miracle i em pregunto quant ha degut costar". La nena somreia sense dir res. Ella sabia que havia costat un dòlar i onze cèntims. Però el que realment va costar va ser l'amor i la fe d'una nena.

Potser ara ens aniria bé recordar les belles paraules de Jesús a l'Evangeli: "Si no us feu com infants no entrareu pas al Regne del cel". Tant de bo el Senyor ens concedeixi una gran fe i confiança en Ell, Pare de tots, que vol el millor per als seus fills.

Que Déu us beneixi a tots!

+ Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Envellir amb esperança (12 de juny de 2016)

És coneguda per tots la història del violinista Paganini. Una tarda donava un concert. La sala estava plena d'espectadors. Ell tocava el violí amb tot l'entusiasme que el caracteritzava. Tot d'una, es trenca una de les cordes del violí. Impertorbable, continua tocant. Es trenca una segona corda, i després una tercera. Finalment acaba la interpretació amb una sola corda. La sala explota en un sonor i llarg aplaudiment.

No podríem comparar aquesta història de Paganini amb la vida de les persones? A tots ens toca interpretar la melodia de la nostra pròpia vida familiar, professional, i per això tenim uns dons, unes qualitats. No obstant això, el temps va passant i també se'ns trenquen les cordes: cames cansades, incapaces d'aguantar caminades i estar gaire temps dempeus; la memòria comença a fallar i ja no trobem les coses ni recordem el nom de les persones més properes; la fatiga arriba més aviat que abans i cal descansar més sovint i anar a dormir més aviat; incapacitat per aguantar certs ritmes de vida, etc. Com reaccionem davant d'aquests trencaments de cordes en el concert de la nostra vida? Alguns reaccionen amb tristesa i mal humor; altres s'aïllen perquè pensen que ja

no serveixen per a res; d'altres viuen amb pau i sense perdre l'humor davant aquesta contrarietat de veure que fallen les cordes de la vida. Sí, l'ideal, el que és bonic és continuar endavant amb l'última corda, la corda de l'ànim, de la paciència, de la pau i, finalment, del silenci. Tant de bo puguem tenir la tenacitat de Paganini i seguir fins al final amb pau i bon humor.

Que compten menys amb tu? Ja van comptar-hi quan eres més jove.

Que no et demanen consell? Ja vas aconsellar prou quan eres jove i tenies al teu càrrec uns fills per cuidar, uns alumnes als quals educar, una comunitat a la qual guiar.

Llavors, ja no hi ha res a fer? No ens queda res més que restar en un racó i morir-nos de fàstic? De cap manera, continua animant, somrient, continua sent-hi per quan et necessitin i, sobretot, continua preguntant perquè el món avanci per camins de pau, de respecte a les persones, de justícia i de solidaritat.

No és bonic l'exemple que ens ha deixat el Papa emèrit Benet XVI retirant-se en el silenci, l'estudi i la pregària? No perd la pau, no s'amarga per no ser en el primer lloc de l'actualitat. Presta un immens servei des del seu retir viscut en la confiança en Déu i en els altres, esperant activament el dia en què el Senyor el cridarà a entrar en el seu descans del cel.

Tant de bo el Senyor ens concedeixi saber interpretar cada dia la melodia de la vida amb les cordes que tinguem entre mans sense perdre mai la pau, l'alegria i l'amor.

Que Déu us beneeixi a tots!

+ Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Afavorir la cohesió social(19 de juny de 2016)

En una recent roda de premsa de Càritas diocesana de Barcelona, vaig dir que “per a l'Església el més important no són els diners, sinó el rostres, les persones”. He tingut el goig de veure confirmada aquesta orientació personalista de la feina social que fa l'Església en les conclusions de l'estudi sobre l'acció social de l'Església i la seva aportació a la cohesió social de Catalunya, desenvolupat per la Càtedra d'Inclusió Social de la Universitat Rovira Virgili i la Fundació Pere Tarrés-URL, amb la col·laboració del Campus Docent de Sant Joan de Déu, de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu.

El retrat general que ofereix aquest treball és el d'una Església propera al patiment de les persones. A Catalunya hi ha 785 entitats socials de l'Església, que durant el 2014 van atendre 426.976 persones que, per diferents circumstàncies, van haver de dema-

nar ajuda, i van trobar resposta gràcies a la tasca de 18.850 voluntaris i 3.297 persones contractades. L'estudi, que es va presentar el 4 de juny passat, mostra que moltes d'aquestes entitats ho fan des dels valors evangèlics i que, per a moltes persones, són "el rostre de la misericòrdia de Déu Pare".

Voldria remarcar que em sembla molt significatiu que els resultats del treball revelin aquesta dimensió personalista del treball d'aquestes institucions i la seva aportació a la cohesió social. Es tracta d'entitats que accepten que la persona és el centre i la finalitat de tota la vida econòmica i social. S'esforcen a millorar el dia a dia de les persones i fan que bastants famílies puguin arribar a desenvolupar dignament les capacitats dels seus membres. L'acompanyament personal és un dels principis inspiradors de la seva activitat. Les oportunitats que ofereixen són sobretot de caràcter sociolaboral (inserció en el món laboral) i socioeducatiu (educació i formació continuada), cosa que fa que la seva feina tingui un caràcter inclusiu, especialment perquè actua sobre una part de la població molt castigada. El 64% de les entitats socials de l'Església consideren que la seva acció contribueix a la cohesió social.

Majoritàriament són entitats que tenen poca dependència de les administracions públiques pel que fa al finançament, que majoritàriament prové de fonts privades, persones o empreses, i, per tant, aquestes entitats contribueixen a alleujar la despesa social de caràcter públic i supleixen la manca de polítiques familiars.

Pràcticament totes les entitats estudiades compten amb voluntariat. I tant entre el voluntariat com entre les persones contractades la majoria són dones (tres de cada quatre persones). Per això, es pot dir que l'assistència que es presta des de les entitats socials de l'Església està organitzada i protagonitzada clarament per dones. Potser seria oportú que l'Església en tragués algunes conseqüències...

+Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

Pere Tena, mestre de litúrgia(26 de juny de 2016)

Recentment s'ha celebrat a Barcelona una jornada d'estudi dedicada a Pere Tena i Garriga (l'Hospitalet de Llobregat,1928-Barcelona, 2014), que va ser bisbe auxiliar de Barcelona, organitzada per l'Institut Superior de Litúrgia i el Centre de Pastoral Litúrgica d'aquesta ciutat, dues institucions dedicades a l'ensenyament i al foment de la litúrgia, de les quals el bisbe Pere Tena fou el fundador i l'ànima, sobretot durant els primers anys d'activitat.

M'interessa especialment destacar l'aspecte central de l'esmentada jornada d'estudi, celebrada a l'Aula Magna del Seminari Conciliar: Pere Tena com a "mestre i pedagog

de la litúrgia”. L’aplicació pedagògica de la reforma litúrgica promoguda pel Concili Vaticà II fou la gran obra de la seva vida. De manera especial, fou un mestre en la interpretació d’una de les quatre grans constitucions del Vaticà II, la dedicada a la litúrgia amb el nom de *Sacrosanctum Concilium*. Pere Tena va aprofundir en aquest document per construir una veritable teologia de la litúrgia.

Després dels intensos anys de treball a Barcelona, sobretot com a professor de teologia, entre els anys 1987 i 1993 fou cridat a Roma, al servei del Sant Pare –un servei que ell valorava molt. Fou sotssecretari de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments de la Cúria romana. Acabat aquest servei a Roma, l’any 1993 fou nomenat bisbe auxiliar de Barcelona. I els bisbes de la Conferència Episcopal, aprofitant la seva saviesa i la seva experiència romana, el varen elegir com a president de la Comissió de Litúrgia.

Tant ensenyant com amb la seva manera de celebrar i de comportar-se a l’altar, el bisbe Pere Tena era el mateix seny català aplicat al culte i a les seves normes. Era un exemple del que s’ha anomenat l’*ars celebrandi*, l’art de celebrar bé, de presidir l’assemblea i de comunicar el sentit del misteri amb gestos i amb paraules adients. Les seves homilies, molt preparades, eren un veritable model.

M’interessa subratllar, en aquest breu comentari, l’actualitat que té el magisteri del doctor Tena com a mestre d’una teologia que trobi en les celebracions del misteri cristià la saba vivificadora i la dimensió espiritual per a donar resposta a les preguntes que l’esperit humà es fa davant del misteri de l’existència. I, en homenatge a ell, voldria recordar, encara, el treball que fa l’Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, que dirigeix el doctor Jaume González Padrós, deixeble i continuador de l’obra de Pere Tena. Aquest Institut superior és un dels pocs centres eclesiàstics europeus de nivell universitari en què es poden obtenir tots els graus acadèmics en l’especialitat litúrgica. Em plau destacar que el centre té un nombre considerable d’alumnes d’Amèrica Llatina, col·laborant així, en la mesura del possible, a l’educació litúrgica del poble de Déu, no només en el nostre país, sinó també en altres continents.

+Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

Comunicats de premsa

L’arquebisbe de Barcelona aparta el director de l’escolania de la parròquia de la Sagrada Família

BARCELONA, 8 de juny de 2016.- L’arquebisbe de Barcelona, monsenyor Joan Josep Omella, ha donat instruccions per apartar de la seva responsabilitat el director de l’es-

colònia de la parròquia del barri de la Sagrada Família de la capital catalana. La decisió ha estat comunicada al rector de la parròquia perquè la faci efectiva immediatament.

Aquesta mesura cautelar empresa per l'arquebisbe metropolità arriba després de conèixer la denúncia presentada per un antic alumne per presumptes abusos sexuals comesos a principis dels anys 70, quan impartia lliçons de música al Col·legi Cor de Maria de Sabadell.

La persona denunciada és un laic i no un sacerdot o religiós i, per tant, les investigacions policials i possibles actuacions judicials són de jurisdicció civil. Tanmateix, l'Arquebisbat de Barcelona vol puntualitzar que la basílica de la Sagrada Família no té cap vinculació amb l'escolania que dirigia el presumpte abusador.

L'arquebisbe de Barcelona prega per les víctimes de l'atemptat d'Orlando

BARCELONA, 13 de juny de 2016.- Monsenyor Joan Josep Omella se sent totalment consternat per l'atemptat terrorista comès a la ciutat d'Orlando (Estats Units d'Amèrica) i que ha causat la mort de 50 persones, així com mig centenar de ferits.

L'arquebisbe de Barcelona condemna aquest atemptat perpetrat en un local freqüentat per persones homosexuals i vol aprofitar per denunciar la violència i persecució de qualsevol ésser humà. Així mateix, monsenyor Omella reclama que totes les persones siguin tractades amb el màxim respecte i amb la dignitat que mereixen com a tals. L'arquebisbe metropolità demana oracions pels difunts, per les seves famílies i pels ferits que ha provocat aquesta acció terrorista.

El papa Francesc lliura el pal·li d'arquebisbe metropolità a monsenyor Omella

BARCELONA, 29 de juny de 2016.- “Jo, Joan Josep, arquebisbe de Barcelona, seré sempre fidel i obediència al benaurat Pere apòstol, a la Santa Església Apostòlica de Roma, i a Vos, Summe Pontífex, i als vostres legítims successors”. Amb aquestes paraules l'arquebisbe de Barcelona ha jurat fidelitat al papa Francesc, successor de Pere, en la missa en la solemnitat de sant Pere i sant Pau que s'ha celebrat aquest migdia al Vaticà i en la qual han estat beneïts pel papa Francesc els vint-i-cinc pal·lis dels nous arquebisbes de l'Església.

Durant la propera tardor, aquest distintiu arquebisbal serà imposat pel nunci apostòlic, monsenyor Renzo Fratini, en un acte que acollirà la catedral de Barcelona. La data de celebració serà degudament anunciada per l'Arquebisbat de Barcelona. Aquest ornament que porten els arquebisbes metropolitans en les espatlles i el coll, és de tela blanca amb creus de seda negra. Segons la seva forma ve a ser una mena de cinyell (escapulari) com si fos un anyell a les espatlles del “Bon Pastor”.

Els pal·lis són fets amb la llana d'un anyells que el dia de la festa de Santa Agnès es beneeixen després del pontifical a l'església *fuori le mura*.

Els pal·lis, un cop fets amb la llana d'aquests anyells, són guardats en una arqueta de plata daurada a la cripta de Sant Pere del Vaticà, sota l'altar de la "confessió". Els anyells i la seva llana recorden l'escena evangèlica del "Bon Pastor". Així cal que ho sigui l'arquebisbe metropolità per als seus feligresos i àdhuc per als bisbes sufraganis de la seva província.

El papa Francesc ha disposat que el pal·li pugui ser imposat en les pròpies esglésies locals, com tampoc no és exclusiu de Roma el lloc de les beatificacions. En paraules de l'historiador i arxiver de l'Arquebisbat de Barcelona, Dr. Josep Martí Bonet: "Aquests petits detalls indiquen que es va cap a una Església no tan centralitzada a Roma, sinó més *sinodal*, o sigui, més participativa i potser més transparent".

Articles i declaracions

Llatinoamericans entre nosaltres

Article del senyor arquebisbe publicat al diari La Vanguardia, el dia 12 de juny de 2016.

"Els immigrants revitalitzen les comunitats cristianes", titulava un setmanari atent a la nostra situació religiosa. Aquest és un fet que he observat des de la meua arribada a l'arxidiòcesi, sobretot en la meua visita a les parròquies i tenia el desig de dedicar-li un comentari. No amb el propòsit d'aixecar acta d'una realitat, que de fet ja és prou coneguda, sinó per dir una paraula d'agraïment i d'encoratjament tant als immigrants llatinoamericans com als cristians de casa nostra que treballen i afavoreixen la integració dels immigrants.

"Per a mi l'Església catalana ha estat una Església acollidora", declarava un sacerdot que ara viu a Catalunya. Les nostres parròquies, moviments, comunitats religioses i seminaris es nodreixen cada vegada més de persones procedents de diferents nacionalitats llatinoamericanes.

El poble llatinoamericà, diuen els qui el coneixen bé, és en la seva majoria creient i dinamitzador i intenta viure la seva fe en comunitat i de manera intensa. I aquest és justament un dels reptes que la seva presència entre nosaltres planeja: ser una Església capaç de viure en comunitat l'experiència de la fe i d'una manera autèntica i intensa. És important conèixer –i reconèixer– els seus valors i aquests valors i acceptar-los.

No sempre als immigrants la seva integració a la manera de viure la fe a la vella Europa. Una dona peruana confessa a la periodista que l'entrevistava: "Em vaig trobar amb

una realitat molt diferent, això va influir en la meua vida personal i em vaig allunyar de la vida de la parròquia. La meua vida va començar a ser desordenada fins a experimentar un sense sentit. Va arribar un moment en què no vaig poder més i vaig decidir tornar a l'Església per viure la meua fe". Aquesta persona estava convençuda que la seva devoció a la Verge Maria fou la que la portà a canviar de vida i a participar en la missa dominical de la seva parròquia, a la que ara col·labora en un dels seus serveis socials.

Potser no totes les evolucions espirituals dels immigrants llatinoamericans són tan exemplars com ho és la del cas indicat, però cal dir també que no és un cas aïllat, sinó que reflecteix una experiència bastant freqüent. La incorporació i la bona acollida en una comunitat cristiana és un gran factor d'estabilitat per a les persones que viuen l'experiència d'integrar-se en un altre país. A Catalunya pot succeir que l'immigrant, en arribar aquí, es trobi amb què hi ha una llengua diferent de la que s'esperava parlar, i això genera una sèrie de dificultats que tant l'immigrant com els que l'acullen cal que s'esforcin en superar. Reconèixer que la nostra pròpia llengua és un signe d'identitat del nostre poble i esforçar-se en comprendre-la i parlar-la és també un factor molt positiu d'integració, que és un objectiu sempre desitjable.

No voldria oblidar-me de dir una paraula d'agraïment als germans llatinoamericans vinguts a casa nostra, per tot el que aporten, també com a cristianes, a la nostra vida religiosa.

+Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

Tomàs More: coherència i valentia

Article del senyor arquebisbe publicat al diari La Vanguardia, el dia 26 de juny de 2016.

Avui estem convocats a les urnes per decidir la composició de les Corts Generals Espanyoles. La cita electoral arriba la mateixa setmana que hem celebrat la festa de sant Tomàs More. Com és sabut, qui va ser gran canceller d'Anglaterra és patró de tots els homes i totes les dones que han dedicat la seva vida a la noble i decisiva tasca de tirar endavant la gestió de la *cosa pública*, cercant el bé comú dels ciutadans.

Tomàs More va prestar aquest servei des d'una vivència heroica de la virtut de la fortalesa, una de les quatre virtuts anomenades cardinals, perquè són eix i fonament d'una vivència cristiana a imitació de Crist que, en el seu amor als homes, "els va estimar fins a l'extrem". Sant Tomàs More, amic del rei Enric VIII, que va ser nomenat gran canceller del regne, es va oposar a la pretensió del rei d'erigir-se en cap de l'Església d'Anglaterra, fou acusat de traïció i condemnat a ser decapitat.

El nostre màrtir sempre va ser fidel al seu rei i a la seva consciència. Sense mitges tintes ni arranjaments de conveniència. La primera cosa que m'impresiona en la vida d'aquest màrtir és la seva fidelitat a la fe cristiana i la valentia de viure-la, fins i tot, davant l'amenaça de martiri. Els màrtirs ens donen una gran lliçó de coherència. Paraula potser desgastada en el món en què vivim, en el qual preval el pragmatisme. Es pensa i s'actua per assolir els objectius marcats.

Sembla que per a molta gent els valors objectius no existeixen, tot depèn de qui parla i del que es vol aconseguir. Demanem a aquest gran sant que intercedeixi per tots nosaltres, homes i dones, que tenim responsabilitat pública de viure més en coherència amb allò que som i que configura les nostres vides, però cal que ho visquem amb gran respecte als altres. Que el que ens dicti la consciència prevalgui damunt dels interessos de partit i, fins i tot, dels interessos personals.

Podem pensar que els mateixos mals que van afectar sant Tomàs poden també afectar-nos a nosaltres en el segle XXI. Quins són aquests mals? Les guerres entre germans. Quants països estan marcats per la violència, el terrorisme, la persecució! Ens dol la manca de respecte dels drets humans, el maltractament d'innocents i persones que no poden defensar-se de qualsevol tipus de violència o menyspreu.

Però ens fa mal també el dany tan monstruós que provoca la fabricació i venda d'armes que afavoreixen aquest clima de violència i de persecució. Què podem fer nosaltres per establir un clima de pau i evitar les espirals de violència que es creen en el nostre entorn actualment? Sobretot no ens tapem les orelles ni tanquem els ulls o mirem cap a una altra direcció. Que el Senyor ens regali la força per lluitar contra la temptació de l'omissió.

El testimoni de sant Tomàs More, que va defensar la veritat i la justícia per sobre de qualsevol amiguisme o favoritisme és tota una icona de bellesa i de fortalesa. Tot el que sigui oblidar-se dels pobres i petits, tot el que sigui establir ponts de diàleg i comunió entre tots, tot el que sigui faltar al respecte a persones i institucions, és no seguir l'exemple del nostre patró, a qui hem tingut la sort de recordar i honorar.

Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

Secretaria General

Ministeris

L'Excm. i Rvdm. Sr. Joan Josep Omella Omella, Arquebisbe de Barcelona, el dissabte 4 de juny de 2016, a la Parròquia de Santa Cecília de Barcelona, confereix el ministeri de:

LECTORAT

ENRIQUE FERNÁNDEZ MANZANO
RUBÉN GARCÍA LOZANO

ACOLITAT

IGNASI MIRANDA GIMÉNEZ-RICO
CARLES DE RIBA SOLDEVILA
JOAQUIM SABATER FAMADAS

Nomenaments parroquials

23.06.16 – Rvd. Sr. Armand Puig Tàrrrech, rector de la parròquia de Sants Just i Pastor, de Barcelona.

Nomenaments no parroquials

09.06.16 - Sra. Maria Assumpta Ferrer Guilamany, secretària del Consell Pastoral Diocesà 2016-2019.

10.06.16 - Rvd. Dr. Jaume Angelats Morató, membre del patronat de la Fundació Joan Maragall-cristianisme i cultura, per quatre anys.

13.06.16 - Nous membres del Consell Presbiteral 2016-2019:

Representants territorials

Mn. Salvador Pié Ninot

Arxiprestat Catedral

Mn. Joan Cabot Barbany

Arxiprestat Rambles-Poble Sec

Mn. Saturnino Rodríguez Rodríguez

Arxiprestat Sant Josep Oriol

Mn. Rafael Méndez Hellín	Arxiprestat Puríssima Concepció
Mn. Lluís Bonet Armengol	Arxiprestat Sagrada Família
P. Josep Mascaró Manasanch, SDB	Arxiprestat Sant Martí
Mn. Josep M ^a Prats Rocavert	Arxiprestat Horta
Mn. Antoni M ^a Llompart Mas	Arxiprestat Guinardó
Mn. Guillem Brossa Tort	Arxiprestat Vall d'Hebron
Mn. Carlos Barba Olmos	Arxiprestat Vilapicina
P. Ferran Colàs Peiró, CO	Arxiprestat Gràcia
Mn. Josep M ^a Jubany Casanovas	Arxiprestat Sant Gervasi
Mn. Pere Montagut Piquet	Arxiprestat Sarrià
Mn. Joan J. Villegas Acien	Arxiprestat Poblenou
P. Juan José Rodríguez Sánchez, SDB	Arxiprestat Provençals
Mn. Vicenç Araque Elvira	Arxiprestat Sant Andreu
P. Isidre Sardà Massana, SDB	Arxiprestat Trinitat-Roquetes
Mn. Lucio García Espiga	Arxiprestat Sants-La Marina
Mn. Manuel Martínez Maqueda	Arxiprestat La Torrassa-Collblanc
Mn. Francesc Prieto Rodríguez	Arxiprestat L'Hospitalet de Llobregat
Mn. Antoni Casas Miguel	Arxiprestat Cornellà de Llobregat
Mn. Salvador Roura Comas	Arxiprestat Badalona Sud
Mn. Esteve Espín Cifuentes	Arxiprestat Badalona Nord
Mn. Miquel Àngel Pérez Sánchez	Arxiprestat Gramenet
Mn. Xavier Pich-Aguilera Roca	Arxiprestat La Cisa
Mn. Joan Manuel Prieto Rodríguez	Arxiprestat Mataró

Representants funcionals

Mn. Josep Serra Colomer, Cúria i Capítol Catedral
P. Enric Puig Jofra, SJ, professors de les tres facultats de l'Ateneu Sant Pacià i formadors dels Seminaris i Institucions diocesanes d'ensenyament
Mn. Albert Ribot Margarit, preveres de la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei

Representant dels preveres seculars emèrits incardinats i residents a l'arxidiòcesi

Mn. Joaquim Brustenga Miquel

Representants dels preveres d'Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica residents a l'arxidiòcesi, sense ofici pastoral

P. Emili Marcos Souto, SDB
P. Manel Sales Castellà, SchP

15.06.16 – Membres del Patronat de la fundació pia autònoma Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família, de Barcelona, per tres anys: Esteve Camps Sala, President delegat; Sr. Pere Alegrí Guitart; Sra. Joaquina Alemany Roca; Sra. Maria Carulla de Tomàs; Sra. Mar Galceran Peiró; Rvd. Sr. Sergi Gordo Rodríguez; Sr. Guillem López Casanovas; Sr. Jaume Solé Janer i Sr. Joan Trias de Bes Mingot.

15.06.16 – Sr. Esteve Camps Sala, membre del Patronat i President Delegat de la fundació pia autònoma Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família, per un període de tres anys.

15.06.17 – Membres del patronat de la fundació pia autònoma OBRA BENÈFI-CO-SOCIAL DEL NEN DÉU, per quatre anys: Excm. i Rvdm. Sr. Sebastià Taltavull Anglada, Bisbe auxiliar de Barcelona, President executiu; Sr. Antoni Crous i Millet, Vicepresident; Sr. Jordi Parellada i Socias, Tresorer; Sr. Antoni Forner i Peñarroja, Vocal; Sra. Mª Dolores Lobo i Pascual, Vocal; Dr. Josep Pericot i Ayats, Vocal; Sr. Josep Mª Rifà i Soler, Vocal; Sr. Josep Mª Rocabert i Marcet, Vocal; Sr. Sergio Rodríguez i Vives, Vocal; Sr. Vicenç Soriano i Casanovas, Vocal; Sr. José Mª Trabal i Pujadas, Vocal i Gna. M^a del Pilar Muñoz i Blanco, delegada de la Superiora General de las RR. Franciscanes SSCC, secretària.

Institucions d'ensenyament superior

06.06.16 - El Sr. Arquebisbe, en virtut de les atribucions que li corresponen, d'acord amb els estatuts de *l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco* de Barcelona, com a Ordinari del lloc, ha conferit MISSIO CANONICA al professor: Rvd. Dr. Miguel Álvarez Paulino, SDB per a impartir Sagrada Escriptura

27.06.16 – El Sr. Arquebisbe, en virtut de les atribucions que li corresponen com a Gran Cancellier de l'Ateneu Sant Pacià, del qual forma part la Facultat de Teologia de Catalunya, i a la qual està afiliat l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB), atès l'article 9 § e dels Estatuts de l'esmentat Institut, nomena DIRECTOR de l'ISCREB, el Rvd. Llic. Ramon Batlle Tomàs, exclusivament per al curs 2016-2017.

In pace Christi

Mn. Lluís González Garcia

Morí a Barcelona el dia del seu sant, el 21 de juny de 2016. Els últims anys, amb les facultats i la mobilitat molt disminuïdes, vivia a la Residència de Sant Josep Oriol, al barri de Les Corts.

Nasqué a la ciutat d'Almeria el dia 11 de setembre de 1927. Va fer tots els estudis al Seminari d'Almeria, amb unes molt bones qualificacions. Fou ordenat prevere el 17 de juny de 1951 a Almeria.

A la seva diòcesi d'origen va tenir els següents càrrecs: vicari de Serón i encarregat de Fuencaliente (1951), prefecte de disciplina del Seminari Major, capellà de la Llar Verge del Pilar i consiliari del Centre interparroquial dels Joves d'Acció Catòlica (1952), viceconsiliari diocesà dels Joves d'Acció Catòlica (1954), vicerector del Seminari Major i capellà del Manicomí (1955), ecònom de Vélez Blanco i encarregat de Verde i El Pilar, i confessor ordinari de les Religioses Concepcionistes de Vélez Blanco i confessor extraordinari de les Dames Catequistes de Vélez Rubio (1959).

Els anys seixanta del segle XX es traslladà a Barcelona amb la seva família. Fou professor de religió en diversos centres i passà a ser adscrit a la parròquies de Sant Jaume i de la Mare de Déu del Port; col·laborà amb l'Apostolat del Mar i després passà a la parròquia de Sant Josep Obrer, primer com a vicari (1977) i després com a ecònom, on construí l'església parroquial. També fou encarregat de la parròquia de Sant Tarcisi i professor de religió a l'INEM de Sant Andreu; a la vegada va ocupar-se de les parròquies de Sant Marc i Santa Bernardeta, de l'arxiprestat de Trinitat-Roquetes, on va desenvolupar una intensa activitat pastoral.

Jjubilat l'any 2002, encara va ajudar com a adscrit, en dues parròquies: Sant Esteve (2005), i Sant Martí del Clot (2007).

El mossèn va deixar el seu cos a la ciència i per aquest motiu no hi hagué ni capella ardent ni enterrament. La missa exequial en suffragi de la seva ànima es va celebrar a la capella de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol el dia 27 de juny de 2016, i fou presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, que va concelebrar amb els preveres de la Residència i amb Mn. Josep Hortet, rector de la Mare del Port. Hi varen assistir les religioses i el personal laic de la casa i també un grup de familiars del mossèn difunt, alguns dels quals vinguts d'Almeria. En atenció a ells, el Sr. Cardenal va pronunciar l'homilia en castellà.

Es varen proclamar aquestes lectures, que foren comentades pel Sr. Cardenal: Romans 6, 3-9 (units al misteri de Crist pel baptisme en la vida i en la mort), salm responsorial

22, “el Senyor és el meu pastor”, Evangeli de Joan 6, 51-58 (el pa de vida). A l’ho-mília el Sr. Cardenal invità a donar les gràcies a Déu pel mossèn difunt, al qual li fou donada la vida, la vida cristiana des del baptisme i el llarg ministeri presbiteral: 88 anys de vida cristiana i 65 de ministeri sacerdotal. “La mort és un misteri, però la mort és també mestra de vida”, va dir el Sr. Cardenal, aplicant a la mort la llum del misteri pasqual de Crist. Fem bones obres, perquè “al final de la vida serem examinats sobre l’amor” (Sant Joan de la Creu). Va invitar tothom a acostar-se sovint a l’eucaristia, que é el veritable aliment de la vida eterna i acabà demanant que “el mossèn intercedeixi davant de Déu perquè hi hagi joves que com a sacerdots omplin el buit que el mossèn ha deixat a la nostra diòcesi”.

Mn. Joaquim Vives, company de la Residència del mossèn difunt, li va dedicar aque-s-ta poesia, que fou cantada al final de la celebració:

“Has rebut d’Almeria on vas.néixer,
un gran cor agraït i fervent,
que excel·lí al Seminari on vas créixer
i on vas ser un formador eminent.

Has estat capellà de marina,
has parlat als creients dins la mar,
per venir amb un vol de gavina
a Barcelona per més estimar.

Pietós, amb esforç, bé basties
un nou temple, un selecte ramat.
Has estat bon pastor tots els dies,
ofrenant ton alè, ta bondat.

Per dos anys, ben malalt, enmig nostre
Has pregat, has patit i estimat,
I desant sant Lluís el teu rostre,
Has pujat al teu Déu confiat.”

Consell Presbiteral

Crònica de la primera reunió del trienni 2016-2019 (13/06/2016)

El dilluns 13/06/2016 es reuneix el Consell Presbiteral (CP) en la seva reunió constitutiva a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona. Presideix el Sr. Arquebisbe, Mons. Joan Josep Omella, acompanyat pel Sr. Bisbe Auxiliar i Vicari general, Mons. Sebastià Taltavull i, durant la primera part, per Mn. Sergi Gordo, Secretari general i Canceller, fins a l'elecció dels nous membres del Secretariat.

1. Pregària i salutació del Sr. Arquebisbe

El Sr. Arquebisbe dóna la benvinguda a tots els membres del CP, els nomenaments i noms dels quals figuren en el Decret 13/16, del 13 de juny de 2016, publicat en aquest mateix número del BAB, a la secció del Prelat.

Llegeix l'article 1,1 dels Estatuts del CP que diu: “El Consell Presbiteral és el grup de preveres representant del presbiteri que, com a senat del bisbe, l'ajuda eficaçment en el govern de la diòcesi per tal de proveir el màxim el bé pastoral de la porció del poble de Déu que ha estat encomanada al bisbe diocesà”.

Diu que el Salm 133 dóna el to amb el que hem de treballar: viure la fraternitat: “Què n'és de bo i agradable viure tots junts els germans...” Tot allò que porta a la comunió respon al que Déu vol. Tot allò que porta a la divisió ve del maligne.

Sant Pau a 1Cor. 1,4, diu que “us desitgem la gràcia i la pau de part de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor”. És una acció de gràcies positiva i esperançada, cercant les coses bones dins del cor de cada persona. Un bisbe ha de tenir sempre aquesta mirada positiva sobretot envers els seus col·laboradors més directes que són els preveres. Gràcies a tots per haver acceptat aquest servei.

2. Constitució del CP i presa de possessió dels seus membres

El Secretari general i Canceller, Mn. Sergi Gordo, llegeix el Decret de constitució del CP, el text del qual havia estat distribuït a tots els consellers. I així, amb l'acceptació de tots els membres del CP, aquest queda constituït.

3. Funcions del Secretariat i elecció dels seus membres

Mn. Sergi Gordo llegeix l'article 13 dels Estatuts del CP relatiu a les funcions del Secretariat.

Fetes les votacions corresponents, el Secretariat del nou CP queda format per:

- Mn. Antoni Casas Miguel, secretari del CP.
- Mn. Joan Cabot Barbany, adjunt per a l'àmbit territorial.
- P. Enric Puig Jofra, SJ, adjunt per als àmbits restants.

4. Memòria del treball del CP en el trienni 2012-2015.

Ho exposa Mn. Antoni Casas, que va ser també secretari del CP en el trienni 2012-2015. En fem un resum:

- 1a reunió (02/03/2012). Elecció Secretariat. Memòria del CP en el trienni anterior. Proposta de temes de treball.
- 2a reunió (23/05/2012). L'acolliment pastoral. Segon objectiu del Pla Pastoral Diocesà (Mn. Josep M. Domingo). Residència Sant Josep Oriol (Mons. Sebastià Taltavull). Recordatori decret agrupació parròquies. Any de la fe.
- 3a reunió (15/11/2012). Pastoral iniciació cristiana en família. Primera comunió (Mn. Enric Termes). Consulta sobre la supressió de la parròquia Sant Josep i Santa Mònica per dedicar-la als ucraïnesos de ritu greco-catòlic.
- 4a reunió (06/02/2013). Orientacions sobre les persones necessitades que s'adrecen a Càritas parroquials (Mn. Salvador Bacardit). Informe sobre SALUS (Mn. Antoni M. Llompart). Presentació nou Full Dominical 2.0 (Mn. Ramon Ollé, DP).
- 5a reunió (22/05/2013). L'anunci de Jesucrist als qui no el coneixen (Dr. Francesc Torralba).
- 6a reunió (13/11/2013). Orientacions pastorals per a la coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la Fe (P. Enric Puig, SJ).
- 7a reunió (12/02/2014). Aportacions al document preparatori de la III Assemblea General Extraordinària del Sínode dels bisbes (Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach).
- 8a reunió (28/05/2014). Pastoral de la iniciació cristiana amb les famílies que demanen el baptisme dels seus fills (Mn. Enric Termes). Pastoral de la iniciació cristiana: el catecumenat d'adults (Mn. Felip-Juli Rodríguez).
- 9a reunió (12/11/2014). Consulta possible conveniència de celebrar a l'arxidiòcesi una jornada pastoral, per tractar la segona fase del Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats (Sr. Cardenal Arquebisbe Lluís Martínez Sistach).
- 10a reunió (11/02/2015). Aportacions al document preparatori de la XIV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes sobre la família (octubre 2015) (Sr.

Cardenal Arquebisbe Lluís Martínez Sistach).

— 11a reunió (22/05/2015). Les agrupacions de parròquies, dues experiències (Mn. Antoni Casas i Mn. Gabriel Carrió). Consulta sobre un nou Pla Pastoral Diocesà en l'Any Jubilar de la Misericòrdia.

5. Propostes de temes per al CP 2016-2019.

S'escolten una vintena d'intervencions dels membres del CP, que proposen sobretot aquests temes:

- L'acció social i caritativa de l'Església avui.
- La pastoral del turisme i l'acolliment dels turistes (Catedral, Sant Pau del Camp, Basílica de la Sagrada Família, etc.).
- La coordinació amb els preveres al servei de les seves comunitats orientals.
- La pastoral a partir d'*Amoris laetitia* un discerniment per part dels preveres i dels laics dedicats a la pastoral familiar.
- Les agrupacions de parròquies, el mapa pastoral, les jubilacions canòniques dels preveres.
- Un pla de futur per a les nostres comunitats cristianes, la pastoral de la joventut.
- La coordinació de centres de culte dels religiosos amb les parròquies.
- L'espiritualitat específica del prevere diocesà.
- L'acompanyament dels preveres, en especial en casos de malaltia i de vellesa. (Intervenien sobre això el Sr. Arquebisbe i el Sr. Bisbe Auxiliar, dient el que ja es fa actualment).
- Un pla pastoral que coordini la catequesi amb el baptisme i els altres sagraments de la iniciació cristiana.
- Una major relació entre el clergat i en general en els temes pastorals de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona (PEB).
- La pastoral a la Sagrada Família, basílica i parròquia.
- La pastoral missionera, com esdevenir parròquies missioneres.
- La pastoral als hospitals, la pastoral als tanatoris.

6. Consulta sobre possibles esmenes dels Estatuts del CP

Intervé, primer, el Sr. Arquebisbe que proposa dues esmenes: simplificar el procediment per a l'elecció dels membres del CP i que el termini pel que és elegit el CP tingui una duració de quatre anys i no de tres com fins ara.

En altres intervencions es diu que en el CPD no hi ha representants dels preveres i que convindria que n'hi hagués. Mn. Sergi Gordo recorda que també està en programa una reforma dels Estatuts del CPD.

S'acorda tractar sobre aquesta qüestió en una de les properes reunions del CP.

7. Calendari de les properes reunions del CP

Les reunions seran en dimecres. Es programen aquestes tres:

- 2a reunió: dimecres 26 d'octubre de 2016
- 3a reunió: dimecres 22 de febrer de 2017
- 4a reunió: dimecres 17 de maig de 2017

8. Informacions diocesanes

El Sr. Arquebisbe informa dels següents temes:

- 11 de maig de 2016: reunió dels delegats diocesans i responsables de secretariats i comissions diocesanes.
- 20 de maig de 2016: reunió del Sr. Arquebisbe amb capellans que treballen en la pastoral de joventut.
- 21 de maig: 1a reunió del nou Consell Pastoral Diocesà (CPD).
- Finals de juliol i principis d'agost, JMJ de Cracòvia amb joves de la nostra arxidiòcesi...
- Iniciatives amb motiu de l'Any Sant de la Misericòrdia:
  - futur Pla Pastoral Diocesà, preparació d'un esborrany i possibles consultes als organismes de la nostra arxidiòcesi.
  - acte diocesà amb motiu de la cloenda de l'Any Sant de la Misericòrdia.
  - clausura de la Porta Santa de la Catedral (13/11/2016).
  - recepció de l'exhortació *Amoris laetitia* i les actituds noves que ens demana.
  - la pastoral a la Basílica de la Sagrada Família, la relació amb la parròquia.

9. Precs i preguntes

Mons. Sebastià Taltavull informa de la propera elaboració d'un calendari de les celebracions, reunions i actes diocesans per al proper curs 2016-2017.

La reunió es clou a les 14 hores amb la pregària de l'Àngelus dirigida pel Sr. Arquebisbe i amb el dinar de germanor al menjador del Seminari Conciliar.

Organismes diocesans

Resum del programa de les delegacions, secretariats i comissions diocesanes (VI)

Delegació diocesana de Pastoral Universitària

1. Objectius

La Pastoral Universitària té dos grans objectius:

Acompanyar, crear xarxa i evangelitzar l'alumnat de les universitats de la diòcesi.

Acompanyar, crear xarxa i evangelitzar el professorat de les universitats de la diòcesi.

2. Alumnat

Campus: atendre, crear i acompanyar els diversos grups de joves catòlics que es troben als campus universitaris:

SAFOR DIAGONAL: està en un moment baix. Cal algú jove que ho dinamitzi i ajudi a Mn. Lluís Ramis.

POMPEU FABRA: mantenir i seguir animant el grup. Mn. Bruno Bérchez i Mn. Joan Martínez se n'ocupen.

MUNDET: iniciar el grup. Mn. Bruno l'inicia amb ajuda, amb la intenció de passar-lo a Mn. Joan Garcia.

BLANQUERNA: establir relacions i animar la pastoral. Es podria fer molt.

UAP: Animar que es faci un grup. Mn. Esteve Espin se n'ocupa.

1.1. CCU Tornar a convertir l'espai en un lloc de trobada i d'activitats de joves catòlics universitaris. Cal algú jove que hi sigui. És més el que es pot fer que el que es fa. Algunes possibles accions, entre moltes:

Dimarts: grup de joves adults. Lectura i comentaris de "Laudato si".

Dimecres cada dues setmanes: Hora santa de pregària per a universitaris.

Dijous nit: grup de joves universitaris (Grup Beta, arran d'Alpha).

1.2. Trobades d'universitaris:

*Les eucaristies d'inici i fi de curs: animar a la participació.

*Reunions de responsables de grups universitaris. Un cop al mes.

* Trobades-conferències: cada trimestre de tots els joves universitaris catòlics dels diversos campus.

1.3. Xarxes socials i publicitat:

*Utilitzar les xarxes socials per fer xarxa de joves catòlics a la Universitat i generar continguts d'interès.

*Donar a conèixer els diversos grups de les universitats (a escoles, fer un flyer, per la xarxa).

1.4. Missió Alpha Universitaris:

*Pel segon trimestre, tornar a fer la missió dels 10 sopars Alpha amb universitaris dels diversos campus a la Delegació.

*Possibilitat de fer Alpha universitaris en versió grup reduït en alguns campus després de dinar.

2. Professorat

2.1. Trobada sopar mensual de professors catòlics, amb la lectura i comentari de "Laudato si". Fer comunitat amb els professors catòlics de les diverses universitats, oberts a les propostes que ells ens facin.

2.2. Jornades acadèmiques. Juntament amb diverses universitats, seguir oferint dues o tres jornades anuals sobre temes acadèmics relacionats amb la fe.

2.3. Web. Alimentar el web amb articles d'opinió de professors.

2.4. Relacions institucionals:

*Visita als deganats.

*Presència als actes públics.

Delegació diocesana de Catequesi. Carta dels delegats de la PEB

Barcelona, 17 de maig de 2016.

A l'atenció dels rectors i preveres responsables de la catequesi

Benvolguts,

Amb aquestes ratlles us adjuntem el programa de la Setmana Catequètica 2016, iniciativa de formació per als catequistes que organitzen conjuntament les Delegacions diocesanes de Catequesi de la Província Eclesiàstica de Barcelona, i que tindrà lloc, si Déu vol, del 11 al 15 del mes de juliol, a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona.

Donada la bona acollida de l'any passat, tornem a oferir tres horaris diferents de cursets, un al matí i dos a la tarda. Cada curset té una durada de deu hores, amb dues hores diàries de dilluns a divendres. El/la catequista pot realitzar un curset al matí i un altre a la tarda, dos a la tarda, o bé venir només al matí o a la tarda.

Entre els cursets cal destacar el dedicat a la presentació del nou Catecisme Testimonis del Senyor, adreçat als nois i noies de 10 a 15 anys. Els nostres bisbes l'han implantat com a Catecisme oficial per a la catequesi en aquestes edats, amb decret datat en la diada de Pentecosta. Juntament amb el Catecisme es presentarà la proposta d'itineraris catequètics que ha elaborat el Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) per encàrrec dels bisbes de la Tarraconense.

A més, com en ocasions anteriors, incorporem dos cursets específics destinats a la pastoral d'adolescents i joves que animaran membres de les Delegacions diocesanes de Pastoral de Joventut.

Tots coneixem prou bé la necessitat i el valor de la formació, com també poder compartir experiències i dificultats amb altres, animar-se mútuament, etc. Per tot això us agraiem que informeu d'aquesta oferta formativa als catequistes de la vostra parròquia o centre catequètic i els animeu a participar-hi, i, si és el cas, ajudant-los subventionant econòmicament la seva participació.

Restem a la vostra disposició en tot allò que us puguem ajudar i servir en l'àmbit catequètic.

Cordialment us saludem,

Mn. Enric Termes, delegat diocesà de Barcelona.

Sra. Maria Isabel Campmany, delegada diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

Mn. Santiago Collell, delegat diocesà de Terrassa.

Seminari Menor de Barcelona Santa Maria de Montalegre. Carta del Rector i d'un formador

Barcelona, 27 de maig de 2016.

Benvolgut,

Un any més us oferim les Convivències d'Escolans. Enguany continuem al lloc que vam estrenar l'any passat, la casa de colònies El Mogent-Maristes, de Llinars del Vallès, i les dates seran del 5 al 8 de juliol.

Es tracta d'oferir als noies entre 8 i 14 anys un espai de trobada i pregària per a clarificar la seva vocació, des del ministeri d'escolans que els fa molt propers a Jesucrist. Hi poden participar escolans o altres joves a qui us sembli que els pugui ser útil aquest tipus de trobada. Ens podeu demanar més díptics o bé fer-ne fotocòpies.

Us enviem unes octavetes per entregar directament en mà a aquell noi que us sembli que pot ser un bon candidat a aquesta oferta. Tingueu present que el termini d'inscripció acaba el 30 de juny.

Creiem que val la pena tenir cura d'aquestes possibles vocacions, que porten una alegria i energia molt gran al camí presbiteral i que prenen la decisió vers el sacerdoci en el moment en el qual els joves es plantegen el seu futur en la vida. Aquests dies de convivència també amb els seminaristes del Seminari Menor i del Seminari Major, segur que els seran de molt de profit i permetran que nous joves responguin afirmativament a la crida de Déu i s'engresquin a entrar en la institució que l'Església ofereix per a la formació d'aquestes vocacions més primerenques.

Ben cordialment, i disposats a oferir-vos tota la informació que us calgui.

Mn. Jossep M. Turull, Mn. José Fernando Campoverde
Rector del Seminari Conciliar Formador del Seminari Menor

Delegació Diocesana de la Pastoral del Trànsit, bombers i cossos de seguretat. Carta del delegat

Barcelona, 10 de juny de 2016.

A tots els rectors de l'arxidiòcesi.

Benvolguts amics,

El proper diumenge 3 de juliol, ben a prop de la festa de Sant Cristòfol, celebrarem la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit amb el lema "Benaventurats els qui són misericordiosos".

És un bon moment per fer una petita referència a l'accidentalitat en els nostres carrers i vies de circulació que, malauradament, no minva.

Com bé sabeu de cada any, en el *Full Dominical* hi haurà una ressenya sobre el tema. Us adjunto amb aquesta carta el missatge dels bisbes, una guia litúrgica i el cartell que

la Comissió Episcopal de Migracions destina a la Pastoral de la Carretera amb motiu de la diada.

Desitjo que tot això us sigui útil i us suggereixi temes per poder tractar en les celebracions.

Ben cordialment.

Mn. Josep Lluís Fernández Padró
Delegat diocesà de la pastoral del Trànsit

Servei Diocesà del Catecumenat **Carta del Delegat**

Barcelona, 21 de juny de 2016.

Benvolgut,

Amb motiu de la publicació del n. 15 del full dels Serveis Diocesans per al Catecumenat de Catalunya i de les Illes Balears, aprofito per saludar-te i fer memòria dels passos a seguir quan alguna persona s'acosta a les nostres comunitats per demanar el Baptisme.

1. Després d'acollir-la i escoltar la seva petició.
2. Posar-te en contacte amb el Servei Diocesà per al Catecumenat.
3. El Servei Diocesà per al Catecumenat, havent escoltat el rector de la parròquia que l'acull i el candidat al Baptisme, proposarà l'itinerari a seguir en cada cas.
4. Excepte el ritu d'ingrés al catecumenat i de l'elecció, tot el procés catecumenat i la celebració dels sagraments de la iniciació cristiana es fa a la parròquia, tot tenint present que s'oferiran recessos i trobades d'àmbit diocesà amb els catecúmens i acompanyants (catequistes).

Com sempre, resto a la teva disposició per a qualsevol dubte en relació al Catecumenat. Amb afecte,

Mn. Felip-Juli Rodríguez Piñel
Delegat diocesà per al Catecumenat.

Crònica

Simposi sobre Sant Gregori Palamàs i la teologia mística ortodoxa

És molt coneguda la sentència del teòleg Karl Rahner que va dir que els cristians del futur seran místics o no seran. Aquesta afirmació és també una confirmació de l'actualitat per a tots els cristians del simposi sobre "Sant Gregori Palamàs i la teologia mística ortodoxa", celebrat el dissabte 9 d'abril de 2016, a la parròquia de Santa Maria Reina, organitzat per la Delegació d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses, que dirigeix Mons. Jaume González-Agàpito Granell, que és també el rector de l'esmentada parròquia.

El simposi es va celebrar a la sala Sant Oleguer de l'esmentada parròquia, en sessions de matí i tarda. A les 10 hores, Mons. Jaume González-Agàpito va presentar el simposi amb l'exposició titulada "San Gregorio Palamás y su importancia en la Teología Ortodoxa".

A les 10.30 hores, es va presentar la primera ponència, a càrrec del Rvdm. P. Andrey Kordochkin, arxiprest i rector de la parròquia ortodoxa russa de Santa Maria Magdalena, de Madrid, titulada "El conocimiento de Dios: desde los Padres del Desierto hasta San Gregorio Palamás".

Després d'un descans, el Rvdm. Mons. Jaume González-Agàpito Granell presentà la segona ponència titulada "San Gregorio Palamás, teólogo del hesicasmo y la gracia increada como medio del conocimiento de Dios", i a las 13 hores va seguir un col·loqui sobre les dues primeres ponències del simposi.

A les quatre de la tarda, es varen reemprendre les activitats amb la primera comunicació presentada pel Dr. Pere Montagut, arxiprest de Sarrià i rector de la parròquia de la Mare de Déu del Remei, titulada "La gracia creada y la gracia increada en la Iglesia latina".

A continuació es va presentar la segona comunicació, a càrrec del Rvd. P. Joan Garcia, vicari general per a Espanya del Patriarcat ortodoxa de Sèrbia, sobre el tema "La procesión del Espíritu Santo".

Després d'un descans, es va presentar la tercera comunicació, que va anar a càrrec del Rvdm. P. Avenir Geargiev, arximandrita, rector de la parròquia ortodoxa del

Patriarcat de Bulgària i professor de la Universitat de Bolònia, titulada “La Plegaria del Corazón”.

La quarta comunicació va anar a càrrec del Rvdm. P. Serafin Pávlov, hogomeni i rector de la parròquia del Patriarcat Rus de Barcelona, que versà sobre “El monaquismo en Rusia”. A les 19 hores es varen presentar les conclusions del simposi i a les 19.30 hores es varen celebrar les Vespres a la capella de la parròquia ortodoxa del Patriarcat de Bulgària. El simposi es va celebrar només el dissabte dia 9 d’abril per tal de permetre als participants ortodoxos celebrar l’ofici de l’Akáthistos de Nostra Senyora Santa Maria el dia 8 d’abril, que era el divendres de la Gran Quaresma.

Conferència del Sr. Arquebisbe a l’Auditori del Parlament de Catalunya

El dilluns dia 6 de juny de 2016, el Sr. Arquebisbe va fer una visita al Parlament de Catalunya, convidat per l’Associació d’Antics Diputats del Parlament per donar una conferència sobre “Política i religió”, en el marc de l’acte acadèmic anual que organitza l’esmentada associació. El Sr. Arquebisbe anava acompanyat del Sr. Bisbe auxiliar i Vicari general, Mons. Sebastià Taltavull i Anglada.

A la seva arribada a la seu del Parlament, el Sr. Arquebisbe va ser rebut, en el seu despatx per la presidenta del Parlament, Molt Hble. Sra. Carme Forcadell. Després, el Sr. Arquebisbe, a l’Auditori del Parlament, fou saludat per la Molt Hble. Sra. Núria de Gispert, que el presentà a les nombroses persones que omplien l’Auditori.

“Vostès estan cridats a actuar com a garantia de la llibertat humana”. Amb aquesta crida plantejava Mons. Omella la missió de vetllar per la dignitat de l’acció política, que és la de treballar per al bé comú. “Estem cridats a deixar-nos guiar per la nostra consciència més profunda i a formar-la rectament, a la llum del missatge de Jesucrist”, va dir també el Sr. Arquebisbe, que va exposar aquests quatre principis de l’acció de tot polític que es vulgui inspirar en el pensament cristià i en la doctrina social de l’Església. Primer, la dignitat de la persona humana; segon, la subsidiarietat; perquè l’Estat està al servei de l’home, no la persona al servei de l’Estat; tercer, el bé comú; per garantir el desenvolupament de l’ésser humà, i quart, la solidaritat i la fraternitat per evitar de caure en la indiferència envers les persones més fràgils de la societat. El Sr. Arquebisbe també va parlar del desencant dels joves, que obliga també a l’Església a fer un examen de consciència per veure què hem fet malament i respondre a allò que els joves esperen de la societat.

En un altre apartat de la seva conferència, el Sr. Arquebisbe va plantejar el paper de la dona a la societat i a l’Església. El text de la intervenció del Sr. Arquebisbe es publica a la secció del Prelat, en aquest mateix número del BAB.

Núria de Gispert i Joan Rigol van agrair la presència del Sr. Arquebisbe i la seva exposició. I aquest va dir que “l’Església dóna la mà per garantir que es vetlli per la dignitat de les persones, per a contribuir en la construcció d’una societat més lliure, democràtica, justa i en pau. Hem de avançar en el diàleg entre tots per tal que, cadascú des de la nostra pròpia missió contribuïm al bé del nostre país”.

Conferència-col·loqui del Sr. Arquebisbe en el fòrum “Barcelona Tribuna”

El dimecres 8 de juny de 2016, Mons. Joan Josep Omella va ser l’invitat pel fòrum “Tribuna Barcelona” a pronunciar una conferència-col·loqui sobre “Per a una economia de valors al servei de les persones”, que va tenir lloc a l’hotel El Palace de Barcelona (Gran Via de les Corts Catalanes, 668), organitzada pel Grup Godó-*La Vanguardia*, l’Associació Espanyola de Directius(AED) i la Societat Econòmica Barcelonense d’Amics del País.

Fa poc més d’un any que el papa Francesc va dir que volia “sacerdots amb olor d’ovella”, una metàfora que, per la seva gran expressivitat, ha fet fortuna i en poc temps ha ocupat i ocupa un lloc d’honor en els comentaris sobre la vida de l’Església i sobre els sacerdots del present i del futur. Precisament aquesta fou la imatge que va utilitzar Jaume Giró, president de “Barcelona Tribuna”, per presentar el nou arquebisbe de Barcelona com “un gran guaridor d’ànimes, un terapeuta sempre lliurat al servei dels altres, sobretot dels sectors més necessitats de la societat, i per això ha cultivat especialment el vincle amb les persones que més pateixen”.

La sala era plena de representants del món empresarial i financer, de la política, del tercer sector i també del món eclesiàstic. Entre els representants d’aquest darrer hi havia, entre altres, el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona; Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la CET; Mons. Joan-Enric Vives, arquebisbe-bisbe d’Urgell i secretari de la CET; Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i el Bisbe auxiliar i Vicari general del nostre Arquebisbat, Mons. Sebastià Taltavull.

De bon principi, el Sr. Arquebisbe es va presentar dient: “Sóc un pastor i no vinc amb les sigles de cap partit, sinó amb les de l’Evangeli; entenc que la meva obligació és acompanyar el poble”. Mons. Omella, que pronuncià un discurs basat en el compromís social i en l’ortodòxia doctrinal, amb sovintejades referències als ensenyaments del papa Francesc, va dibuixar una Església arrelada en el poble i servidora dels pobres, allunyada de tot compromís de caire polític, però demanant -això sí- la col·laboració de tots per resoldre els problemes de la nostra societat.

En aquest sentit, les seves paraules foren una crida, dirigida sobretot a empresaris i directius, urgint la seva responsabilitat social davant la crisi econòmica i les conseqüències que aquesta ha deixat en la nostra societat. “És la persona la que té que estar en el centre de tota activitat econòmica i no el diner”, va insistir l’Arquebisbe. També va demanar que es plantegi com una “emergència social” l’elevat atur juvenil i la precarietat laboral.

Mons. Omella va dir també que l’economia pot tenir un sentit moral si està a l’altura de l’èsser humà i de les exigències de la solidaritat. “Les seves empreses –va subratllar- estan cridades a promoure el bé comú, a garantir un treball digne, a evitar les activitats financeres especulatives i a abandonar una gestió que es basa en maximitzar el benefici. Caldria aplicar correctius al capitalisme que destrueix la persona, per avançar vers una economia social de mercat, vers una economia de comunitat”.

En el curs del col·loqui que va seguir al dinar, l’Arquebisbe va reconèixer la forta secularització que es viu en la societat catalana, encara que també va posar en relleu “la gran vitalitat cristiana” de molts grups de ciutadans de Catalunya. Com un exemple de sentit social cristià, esmentà el testimoni de la venerable Dorotea de Chopitea, la gran cooperadora dels Pares Salesians i d’altres iniciatives socials a la ciutat de Barcelona. En relació amb els joves va dir que està positivament sorprès pel nombre de joves criatians que troba en el seu ministeri a Catalunya, però que aquest és un gran repte per a l’Església, que cal fer un gran esforç per evangelitzar millor i que, en tot cas, ell creia en els miracles...

El diari *La Vanguardia*, en l’edició del 9 de juny va publicar, amb la informació sobre la conferència del Sr. Arquebisbe, del parer d’aquestes cinc personalitats que recollim textualment. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona: “Ha reconegut la complexitat que comporta el treball de portar a terme el que recomana la doctrina social de l’Església”. Joan Antoni Duran Lleida, ex líder d’Unió: “Bisbe servidor, representa l’expressió més social de l’Església. Situa la persona en el centre de l’economia”. Jaume Giró, director general de la Fundació la Caixa: “És un pastor que fa olor d’ovella. Sempre atent als desvalguts, sempre allunyat del ‘carrerisme’ eclesiàstic”. Àngel Ros, alcalde de Lleida: “Fa una crida a la responsabilitat dels empresaris cristians sense sortir de l’àmbit de l’Església ni entrar en l’àmbit polític”. Albert Batlle, director general dels Mossos d’Esquadra: “Ha fet una reflexió dirigida a la necessitat de solidaritat i una reivindicació del paper de les parròquies”.

El text íntegre de la conferència del Sr. Arquebisbe es publica a la secció del Prelat en aquest mateix número del BAB.

Presentació a la catedral del llibre de Leticia Darna “Armorial de los obispos de Barcelona. Siglos XII a XXI”

El dimecres 15 de juny, en un acte celebrat a les 19.30 hores al Cor de la catedral de Barcelona, va tenir lloc l'acte de presentació del llibre “Armorial de los obispos de Barcelona. Siglos XII a XXI”, del que és autora la doctora Leticia Darna Galobart, especialista en Heràldica, membre de la Real Academia Matritense de Heràldica y Genealogía i mare d'un sacerdot de la nostra arxidiòcesi de Barcelona. El llibre, de 270 pàgines, ha estat bellament editat per l'Academia Matritense de Heràldica i Genealogia, i publica en color i a tota pàgina l'escut de cada bisbe, acompanyat d'una breu història de la seva vida i del seu pontificat.

Una nombrosa assistència, que omplia el cor de la catedral assistí a l'acte, que fou presidit per Mn. Robert Baró, canonge conservador de la catedral; pel Sr. Arnau de Fluvià, acreditat especialista en Heràldica i Genealogia, que va explicar els orígens de l'Heràldica, i per l'autora del llibre. El Dr. Josep M. Martí Bonet, director de l'Arxiu Diocesà i de la Biblioteca Episcopal, va pronunciar unes paraules al final de l'acte.

Entre els bisbes o arquebisbes de la nostra diòcesi de Barcelona de dos-cents d'ells està documentat el seu escut, concretament des de Guillem de Torroja, del segle XII, fins a Joan Josep Omella, l'actual arquebisbe.

Com va dir el Dr. Josep M. Martí Bonet, en unes breus paraules al final de l'acte de presentació, l'escut de cada bisbe té una especial importància per conèixer la seva història i de manera especial té gran interès el lema que l'escut inclou, unes paraules breus, generalment una cita de la Bíblia, i que ens dóna notícia dels seus propòsits espirituals i pastorals. Es pot dir, en aquest sentit, que l'escut de cada bisbe és com una síntesi de la seva persona i dels propòsits del seu pontificat. Per aquesta raó, els llibres com el que fou presentat a la catedral són uns dels llibres més consultats en els arxius de les catedrals i en les biblioteques.

La novetat de l'armorial

El passat dimecres dia 15 de juny, la Dra. Leticia Darna Golobart va presentar el seu llibre: *Armorial de los obispos de Barcelona, siglos XII-XXI*, al cor de la Catedral de Barcelona. Aquest estudi havia restat inèdit a l'Arxiu Capitular de la Catedral. Ara, després de molt de temps, en podem disposar gràcies a l'edició que s'ha fet a través de la Real Academia Matritense de Heraldica y Genealogia.

L'obra se centra en els aspectes polítics, sociològics, religiosos, econòmics, artístics i nobiliaris dels prelats que han ocupat la càtedra de la nostra ciutat. Al final de cada

biografia es presenta l'escut que usaren el prelat. Hem d'agrair l'esforç que ha fet l'autora per reunir tota la part textual i complementar-la amb la gràfica.

La presentació va anar a càrrec del Sr. Armand de Fluvià, president de la Institució Catalana de Genealogia i Heràldica, el qual ens oferí una brillant i essencial introducció a l'heràldica, tot tenint en compte que es tractava de la presentació d'un llibre molt concret. També va il·lustrar als assistents sobre l'origen de l'escut de Catalunya.

Va fer incís en la importància dels escuts en els estudis històrics i va encunyar un vocable per als escuts dels bisbes i arquebisbes que, en lloc de posar les armes del llinatge, es van fer elaborar escuts que són: “inblasonables”. Certament és així, però aquests escuts no deixen de ser una mostra més de la degeneració que, per diferents factors, han anat portant l'heràldica —especialment l'eclesiàstica— cap a representacions, algunes vegades barroeres, per desconeixement dels dibuixants o, el més freqüent, per les demandes o preferències dels prelat.

A continuació parlà la Dra. Leticia Darna, tot agraïnt al Capítol dels Canonges l'oportunitat de poder presentar el seu llibre en un marc tan adequat i envoltat d'escuts com és el cor de la catedral, amb els escuts del XIX è Capítol del Toisó d'Or, que tan brillantment decoren els setials del cor. També posà en relleu la importància i rellevància que tenia posar els escuts en els llocs on els prelat havien fet aportacions a l'obra de la catedral per deixar constància de les aportacions dineràries i també com una mostra de poder del seu llinatge i deixar-nos un artístic testimoni de les seves voluntats de fer una catedral que avui tothom pot admirar per la seva magnificència i lloc de culte.

A continuació va prendre la paraula el nou Responsable del Patrimoni de la Catedral, l'Il·lustríssim i Reverendíssim Sr. Mn. Robert Baró, el qual va destacar la importància que té per a la història de la catedral i de la ciutat, i la història en tot el seu conjunt, de poder comptar amb noves aportacions al coneixement de tan important i emblemàtic edifici. No va faltar el comentari de l'eminent Dr. Josep Mª Martí i Bonet, canonge i responsable de l'Arxiu Diocesà que, d'una manera molt directa i didàctica, ens explicà per què alguns d'aquests escuts assoleixen el qualificatiu de “inblasonables”, i de com molts dels bisbes o arquebisbes havien començat la seva prelatura fixant-se uns objectius explicitats en les seves divises o lemes però, en finalitzar la prelatura, tot havia estat el contrari o una mica diferent del que pretenien en les seves divises o lemes.

Tot esperant i desitjant un nou èxit i premi merescut a la Dra. Leticia Darna, acabem aquesta crònica proposant-vos que adquiriu el llibre, o com a mínim, que en tingueu constància de la seva publicació per si en les vostres investigacions us cal consultar-lo.

Pere F. Puigderrajols i Jarque
Monitor i Voluntari Cultural de la Catedral de Barcelona i del Museu Diocesà
Vocal de la Institució Catalana de Genealogia i Heràldica

Felicitació al Sr. Arquebisbe en la seva festa onomàstica

El dilluns dia 27 de juny de 2016, a les 13 hores, tingué lloc al Palau Episcopal l'acte de felicitació al Sr. Arquebisbe, Joan Josep Omella, en la seva festa onomàstica. Es va escollir aquest dia perquè el divendres 24 de juny era dia festiu a Catalunya, fet que dificultava la presència, tant de les persones de la Cúria diocesana, com de les nombroses institucions diocesanes que assisteixen a l'acte de felicitació al Prelat diocesà en la seva festa onomàstica.

En primer lloc, a la capella del Palau, es va resar l'hora litúrgica de Sexta, que presidí el Sr. Arquebisbe, a qui acompanyaven el cardenal Lluís Martínez Sistach i Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar i Vicari general, amb la presència també dels Vicaris episcopals, del Canceller i secretari general i dels responsables i els col·laboradors dels organismes que formen la Cúria i la nostra Arxidiòcesi. Seguidament de l'acte de pregària, els nombrosos assistents varen passar al saló noble del Palau, on varen parlar el Sr. Bisbe auxiliar i el Sr. Arquebisbe.

Paraules del Sr. Bisbe auxiliar

Mons. Taltavull va pronunciar unes paraules de felicitació en què va dir: “Avui les meves paraules són de felicitació per la seva festa onomàstica de Sant Joan Baptista, celebrada just fa tres dies. Una felicitació que va unida a la pregària d'acció de gràcies per la seva presència entre nosaltres i per la dedicació i intensa activitat que està duent a terme al llarg de ja sis mesos d'estada entre nosaltres.

A aquest agraïment al Senyor s'hi afegeix l'agraïment a la seva persona per tot el que ens ha regalat al llarg d'aquest mig any, tantes hores de visites, de reunions, de trobades, tot el que significa anar entrant poc a poc a aquesta Església de Barcelona, que l'ha volgut acollir i el segueix acollint amb tant d'afecte”.

Seguidament Mons. Taltavull va afegir “Recordem amb tant d'afecte aquelles primeres paraules en l'homilia de la presa de possessió quan dèieu que veníeu ‘a recollir el llibre en el que estan escrits els grans esdeveniments que aquesta Església ha viscut al llarg de la seva història, i especialment en la més recent’. Llavors, referint-vos a la gent d'aquesta terra entranyable, dèieu: ‘Vull escoltar-vos, compartir els goigs i els sofriments que us aclaparen; vull caminar amb vosaltres a la recerca de la llum que ve del Senyor i que ens empeny a ser testi-

monis humils i valents enmig d'aquesta societat del segle XXI, on ens toca en sort de viure'.

”Després –va continuar dient el Sr. Bisbe auxiliar-, assenyalàveu el to d'espiritualitat que havia de marcar tot un estil creient i humil per dur a terme la tasca encomanada. I afegieu: ‘Vull estar molt atent, juntament amb vosaltres, a les mocions de l'Esperit. Per això, la meua oració, ja des d'ara, desitjo que sigui la del rei Salomó: Senyor, no vull or ni riquesa, no vull poder ni prestigi; et demano solament que em concedeixis una oïda de deixeble, que em concedeixis saviesa per governar el teu poble’.

“La Cúria diocesana la formen un grup nombrós de persones, d'edat jove la majoria, que volem tenir molt clara la nostra missió a l'Arxidiòcesi. Sempre m'ha agradat dir que som una comunitat cristiana i que en aquesta Casa són molt importants els signes que ho han de fer evident. La nostra manera d'acollir, de parlar, d'acompanyar, de treballar, d'exhortar, de pregar..., han de mostrar que, com diu sant Pau, som persones de bon tracte entre nosaltres i amb tots aquells i aquelles –amb preferència pels més pobres i necessitats- que vénen a nosaltres per qualsevol motiu de gestió, d'ajuda, de tràmit o de consell.

“De fet, com totes les altres institucions eclesials, som la cara externa d'una Església que ha de testimoniar l'amor misericordiós de Déu, enmig de la nostra societat, tant necessitada de paraules que consolín i gestos plens d'Evangelí que encoratgin. El papa Francesc ens ho està proposant cada dia amb el testimoni del seu ministeri apostòlic. Aquest és el camí que volem recórrer amb ell i entre nosaltres per a ser els deixebles missioners que ens demana que siguem.”

Mons. Taltavull va cloure les seves paraules dient: “Reitero, en nom de tots els aquí presents i dels qui no han pogut venir, especialment pels qui no són aquí per raó de malaltia, la més cordial felicitació i el desig d'una fecunda acció pastoral en bé de la nostra Arxidiòcesi i de tota l'Església. Una vegada més, moltes, moltes felicitats!”

Agraïment del Sr. Arquebisbe

“Moltes gràcies per aquesta felicitació –va dir el Sr. Arquebisbe- i felicitació a tots vosaltres, perquè la felicitació és per a tots. I vull agrair-vos a tots els qui treballeu aquí, a la Cúria diocesana, el que feu, perquè treballeu molt i molt bé. Recordo ara les paraules que em va dirigir el Sr. Cardenal aquí present, que em va dir que pujava a un tren en marxa. I recordo també les paraules del papa sant Joan XIII quan li preguntaven sobre quantes persones treballaven a la Cúria romana... Joan XXIII feia broma dient que els qui hi treballaven realment eren a més o menys la meitat..., però que els que hi constaven eren el doble... Si a mi m'ho pregunten i em diuen: Quanta gent treballa a la Cúria diocesana?, jo diria: Treballen tots! Es una alegria veure que a la diòcesi es treballa; es treballa a les parròquies, a les diverses insti-

tucions, i es treballa aquí, a l'arquebisbat. Moltíssimes gràcies a tots pel que feu! Continueu així!”

“El Sr. Bisbe auxiliar –va continuar dient Mons. Omella–, ha fet referència a les paraules que ens dirigeix sovint el papa Francesc. Hi ha tres verbs que em sembla que són molt importants que ens va bé a tots de recordar. Un és –diu ell– acollir. A la Cúria aquest verb l’hem de guardar dintre del nostre cor. La primera cosa que hem de fer és *acollir*. El bisbe, el primer, o els bisbes, els primers, i després tots vosaltres, els preveres, els diaques, els religiosos i religioses, els laics... Fem que aquesta Casa sigui un lloc d’acollida. El segon verb que ens proposa el Papa és *discernir*; és a dir, fer un acurat discerniment per poder veure la voluntat de Déu en aquest moment. I tercer verb que ens proposa Francesc, és *integrar*. Integrar dins de la comunitat, tots els qui ja formen part de la comunitat. Jo penso que aquest treball s’ha de fer en un clima de fraternitat, en aquesta Casa i dintre de la diòcesi. No som els més sants i els més perfectes, però almenys hi ha unitat, hi ha fraternitat, hi ha joia. Això em sembla que ho teniu i així treballem ens els diferents departaments. I per això penso que estem a gust i treballem a gust. Que seguim així!

“I acabo amb una referència a Sant Joan Baptista, que és el patró no només de l’arquebisbe sinó també de molts de vosaltres, perquè és un nom molt comú a Catalunya. Sant Joan Baptista ens dona una indicació espiritual molt important que ens cal interioritzar i fer-la nostra: la humilitat. Joan és molt humil. ‘No sóc digne de calçar-li les seves sandàlies (de Crist)...’ ‘Que jo disminueixi i que creixi Crist’. La nostra missió és que Crist creixi i que nosaltres desapareixem poc a poc... Així ho ha viscut el Sr. Cardenal i així ho hem de viure els bisbes i tots... La humilitat. No som nosaltres els protagonistes de res! Així ho hem de fer i, si ho fem bé, els fruits es notaran dins de la nostra diòcesi. Moltes gràcies a tots pel treball que heu fet en aquest curs, que ha estat molt intens. Moltíssimes gràcies!” Tot seguit es va oferir un senzill refrigeri a tots els presents.

Activitats pastorals del Sr. Arquebisbe i del Sr. Bisbe Auxiliar durant el mes de juny

—Del dia 1 al 3 de juny el Sr. Arquebisbe, amb el Sr. Bisbe auxiliar, va participar, a Roma, en els actes del Jubileu per als sacerdots, coincidint amb la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús i amb la participació del Sant Pare. Els dies 27, 28 i 29 de maig, Mons. Taltavull, com a encarregat dels diaques permanents de la nostra arxidiòcesi i membre també de la comissió per al diaconat permanent de la CEE, va presidir a Roma els actes celebrats per un grup de diaques permanents de Barcelona, Tarragona, Urgell i Vic, que varen peregrinar a Roma per unir-se, amb les seves famílies, als actes generals amb motiu de la celebració del Jubileu dels diaques i al actes presidits pel Sant Pare amb aquest motiu.

—A l'audiència general del dimecres 1 de juny, el Sr. Arquebisbe va saludar el Sant Pare, acompanyat del Sr. Bisbe auxiliar. El papa Francesc s'interessà per la situació de la diòcesi i envià una especial benedicció per a tots els diaques, preveres, religiosos i religioses i laics i laiques de la nostra diòcesi.

—El dissabte 4 de juny a les 19h. el Sr. Arquebisbe conferí diversos ministeris a candidats al diaconat permanent. En la celebració de l'eucaristia, conferí el ministeri d'acòlit a Ignasi Miranda, Joaquim Sabater i Carles de la Riba, i el ministeri de lector a Enrique Fernández i a Rubén Garcia. A la parròquia de Santa Cecília (Pg. De Sant Gervasi, 66).

—El 5 de juny (12.30h), el Sr. Arquebisbe administrà el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Joan Maria Vianney.

—El dilluns 6 de juny el Sr. Arquebisbe pronuncià una conferència al Parlament de Catalunya sobre “Política i religió”, en una sessió especial organitzada per l'Associació d'Antics Diputats del Parlament de Catalunya (text a la secció del Prelat), en el marc de l'acte acadèmic anual d'aquesta associació. A la seva arribada, Mons. Omella fou rebut, en el seu despatx, per la presidenta del Parlament, M. Hble. Sra. Carme Forcadell. L'arquebisbe fou presentat per l'ex-presidenta del Parlament, Molt. Hble. Sra. Núria de Gispert i el també ex-president del Parlament, Hble. Sr. Joan Rigol, va agrair la presència i l'exposició feta per Mons. Omella.

—El dimecres dia 8 de juny el Sr. Arquebisbe pronuncià una conferència a “Barcelona Tribuna”, seguida de dinar i col·loqui, sobre “Per una economia amb valors al servei de les persones”, a les 13.30 hores a l'hotel El Palace de Barcelona, a Gran Via de les Corts Catalanes, 668. L'Arquebisbe fou presentat pel Sr. Jaume Giró, president de Barcelona Tribuna. (El text es publica a la secció del Prelat).

—El dissabte dia 11 de juny, a les 12.30h., l'Arquebisbe presidí l'assemblea anual de socis d'E-Cristians, al Palau Macaya (Passeig de Sant Joan, 108). Mons. Taltavull, de les 10 a les 14h., dirigí un recés sobre la misericòrdia al Casal Bellesguard, sota el títol “Matrimoni i família en la perspectiva de l'amor misericordiós”.

—El diumenge 12 de juny, a les 12.30h., Mons. Omella administrà el sagrament de la Confirmació a l'arxiprestat de sant Josep Oriol. La celebració fou a la parròquia de la Medalla Miraculosa (c. Consell de Cent, 118). A les 18.30 presidí una trobada a l'arxiprestat de Provençals.

—El dilluns dia 13, a les 10.30h. i fins al migdia, a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, va presidir la sessió constitutiva del Consell Presbiteral. També hi assistí el Sr. Bisbe auxiliar. A les 20h., amb motiu de la festa de Sant Antoni, l'arquebisbe presidí la

missa als Franciscans Menors conventuals del carrer Bertran, al barri de Sant Gervasi de Barcelona. Aquest mateix dia, al matí rebé un grup de persones de l'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí, interessant-se per l'estat actual de la causa que ja es troba a la Congregació per a les Causes dels Sants.

—El dimarts 14, a les 12h, celebrà la missa i va compartir el dinar, al Seminari Conciliar, amb un grup de mares i pares de preveres, aquest darrers també eren presents a la celebració i al dinar posterior; a les 19.30h., presidí amb el Sr. Bisbe auxiliar els actes de “La nit de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana”, a l'hotel Avenida Palace de Barcelona.

—El 15 de juny, a les 19.30h., a la llibreria Claret, Mons. Taltavull presentà el llibre “Els 7 dons de l'Esperit”, escrit per ell i per Goretti Pomé.

—El dijous dia 16 participà, al Vaticà, a la reunió habitual de la Congregació dels Bisbes.

—El divendres dia 17 de juny, a les 19.30h., confirmacions a la parròquia de Maria Auxiliadora, a Sarrià.

—Dissabte dia 18 (11.30 h.), celebració de l'eucaristia amb motiu del centenari del Casal del Sord, de Barcelona.

—Diumenge dia 19 de juny, a les 13h., confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de Roser, i a les 19.30h., confirmacions a la parròquia de Sant Cebrià.

—Dimecres dia 22 de juny el Sr. Arquebisbe presidí la missa amb els polítics, a la parròquia de Sant Ramon de Penyafort, amb motiu de la festa de Sant Tomàs More, promoguda per l'Associació Persona i Democràcia. I al vespre es va reunir amb els responsables dels diversos grups de la Delegació de Pastoral de Joventut a Barcelona.

—El dissabte 25 de juny assistí, a Calahorra, a l'entrada del seu successor en la diòcesi de Calahorra i La Calzada-Logronyo, Mons. Carlos Manuel Escribano Subías, fins ara bisbe de Teruel i Albarracín.

—El dilluns 27 de juny tingué lloc al Palau Episcopal l'acte de felicitació de la Cúria amb motiu de la feta onomàstica del Sr. Arquebisbe.

—El dimecres 29 de juny, festa de Sant Pere i Sant Pau, concelebrà l'eucaristia amb el Sant Pare al Vaticà i rebé de mans del papa el pal·li com a arquebisbe metropolità de Barcelona.

Informació

Aniversari de la “Laudato sí” de Francesc

Article publicat al diari La Vanguardia del 20 de juny de 2016 a la pàg. 33 i en italià a *l'Osservatore Romano* del 24 de juny de 2016.

El dissabte 18 de juny es compleix un any de la publicació de l'encíclica *Laudato sí* del Papa Francesc. Un any fecund perquè el document ha estat presentat i estudiat en molts àmbits, especialment en el científic i ha incidit positivament en els resultats de la cimera sobre el canvi climàtic celebrat a París. Un document molt ben acceptat pel món científic i dedicat a l'ecologia, i que encara interpel·la a tots per a cercar el bé de la nostra “casa comuna”. La nostra Fundació “Antoni Gaudí per a les grans ciutats” prepara un Congrés Internacional a Sud-Amèrica sobre “*Laudato sí* i les grans ciutats”, centrat en l'aigua, l'energia, la pol·lució i les deixalles.

Francesc ha dirigit la seva carta a tota la humanitat perquè tracta d'un problema global que ens afecta a tots i demana la implicació de tots per resoldre'l. El Papa es fa “portaveu” del sofriment dels pobres i de la nostra oprimida i devastada terra.

Tanmateix, per què la carta uneix els pobres i la naturalesa? Als ulls de Francesc no existeixen dues crisis separades, una mediambiental i una altra social. L'entorn natural i l'entorn humà es degraden junts. La salvaguarda de la Terra com a “casa en comú” i l'amor als pobres es donen la mà.

Per assolir un progrés sostenible, cal canviar la mirada sobre l'univers, però també és necessari canviar l'estil de vida. “El ritme de consum, de malbaratament i d'alteració del medi ambient – diu Francesc – ha superat les possibilitats del planeta, de tal manera que l'estil de vida actual només pot acabar en catàstrofe, com de fet ja està succeint periòdicament en diverses regions”. L'encíclica col·loca el desafiament ecològic en un nivell molt radical: el d'una conversió en la manera de captar la vida i l'activitat humanes. Sense això, totes les solucions – ja siguin tècniques, econòmiques jurídiques i polítiques – seran insuficients.

El Papa ens fa aquesta pregunta: ¿Quin tipus de món desitgem transmetre als qui vindran després de nosaltres, els infants que estan creixent? Aquesta pregunta no contempla només el medi ambient isolat, sinó que condueix a interrogar-nos sobre el sentit de l'existència i dels valors que estan a la base de la nostra vida social.

Francesc proposa una “ecologia humana integral” i recorda que hi ha una relació directa entre una ecologia integral i una antropologia autèntica. La “qüestió ecològica”

és també una qüestió moral. El Papa confia l'ecologia a la consciència moral de la humanitat. El canvi de visió del món que demana a Francesc s'inscriu en la relació de l'home amb la tècnica moderna. Aquesta col·loca avui a la humanitat davant d'unes opcions abismals, donant als homes un enorme poder sobre si mateixos i sobre la Terra que alguns qualifiquen de desmesurat. Recordo que Teilhard de Chardin deia que "els grans cims també posen la humanitat davant de grans abismes".

Els avenços de la ciència i de la tècnica no s'han vist sempre acompanyats d'un progrés equivalent a nivell ètic i cultural. Per això, és molt necessari un "pacte" entre ciència i consciència, entre ciència i saviesa. En aquest afer les diverses cultures i religions tenen unes "reserves" humanes que cal tenir presents.

Si arribem a canviar la nostra mirada sobre la naturalesa, si renunciem a considerar els altres éssers com a objectes sotmesos arbitràriament al nostre ús i dominació, si arribem a sentir tot allò que ens uneix vitalment a tots els éssers de l'univers, la carta diu que "la sobrietat i el respecte brollaran d'una manera espontània". L'encíclica dedica un capítol a l'Evangeli de la creació" perquè Francesc creu que la fe cristiana i les altres religions i humanismes, ofereixen motivacions poderoses per tenir cura de la Terra. Gaudí era un gran ecologista i creia que l'artista col·labora amb Déu en l'obra de la creació, i per això es diu que és un "creador". Hem de prendre consciència que no som els amos de la creació, sinó els seus administradors.

Tanmateix, no tot està perdut perquè no hi ha sistemes que anul·lin per complet en les persones l'obertura al bé, a la veritat i a la bellesa, ni la capacitat de reacció que Déu continua encoratjant des de dins dels cors humans. Quan som capaços de superar l'individualisme, realment es pot desenvolupar un estil de vida alternatiu i esdevé possible un canvi important en la societat.

La teologia de la creació que hi ha en el fons de la *Laudato si* s'inspira en el solc teològic més bell de la tradició cristiana, riu que remunta a la teologia de sant Agustí i sant Bonaventura com expressió de la *via pulchritudinis*, el "camí de la bellesa". És l'anomenada "Escola franciscana".

Francesc ha escrit una encíclica profundament franciscana. El "Càntic de les creatures", que ha inspirat el seu títol, comença amb aquestes paraules d'un suau aroma ecològic: "Lloat sigueu, Senyor meu, per la germana nostra mare terra, la qual ens sosté i governa i produeix fruits diversos amb flors acolorides i herba".

+ Lluís Martínez Sistach
Cardenal de Barcelona

“Els 7 dons de l’Esperit”, un nou llibre de Mons. Sebastià Taltavull

El nostre Bisbe auxiliar i Vicari general de la diòcesi, Mons. Sebastià Taltavull Anglada (Ciutadella de Menorca, 1948), ha publicat un nou llibre titulat “Els 7 dons de l’Esperit” un volum realitzat amb la col·laboració de Goretti Pomé i Tarrés (La Poble de Segur, 1968), que té cura de la part gràfica i que també ha col·laborat en la part literària del llibre. És un llibre breu, de 66 pàgines, publicat per Editorial Claret. Fou presentat el 15 de juny a la Llibreria Claret de Barcelona amb la participació dels dos autors.

“L’Esperit Sant ens configura a Jesucrist”, diu el títol del primer capítol i això és el que mostra l’autor en els diversos apartats, que naturalment glossen, per aquest ordre, el do de saviesa, el do d’enteniment, el do de ciència, el do de consell, el do de fortalesa, el do de pietat i el do del temor de Déu. Tots ells compten amb unes reflexions del bisbe Sebastià, un poema i un quadre de Goretti Pomé, artista que aporta i complementa molt bé les reflexions espirituals del bisbe, aportant la dimensió estètica i mística a la part més doctrinal. El llibre també es pot presentar com una reeixida col·laboració entre la sensibilitat teològica i el magisteri espiritual del bisbe i la dimensió artística, poètica i de pregària de la senyora Goretti Pomé, que és actualment coordinadora del batxillerat d’arts de les Escolàpies-Llúria. Aquesta presenta uns quadres abstractes molt estudiats i treballats en els quals cada símbol i cada paraula tenen el seu missatge. El llibre també s’obre a l’experiència espiritual de la música feta pregària. I, així, a les primeres pàgines trobem la partitura musical del conegut himne *Veni Creator Spiritus*, amb què comencen habitualment molts exercicis espirituals, recessos o simplement actes de pregària. I es clou amb la també molt divulgada seqüència de la solemnitat de Pentecosta que s’inicia amb les paraules *Veni, Sacte Spiritus, et emitte caeitus lucis tuae radium. Veni Pater pauperum, veni datur munerum, veni lumen cordium*. Les dues peces s’integren en el llibre amb la seva notació gregoriana. No em sembla un detall secundari o merament estètic; més aviat em sembla una invitació a llegir – i a contemplar- tot el que es diuen en les pàgines successives en un ambient monacal, de pregària i de trobada amb el Sant Esperit.

Per la seva part, el Sr. Bisbe auxiliar, amb aquest nou treball, completa els seus tres llibres anteriors, publicats darrerament també per l’Editorial Claret: *Les set paraules de Crist, Us porto al cor i Molt per agrair*. També cal esmentar els seus llibres, que han tingut molta acceptació i divulgació per Internet, que inclouen les seves homilies sobre la Doctrina Social de l’Església.

L’Esperit Sant ens ajuda en tot: des de fer possible la nostra relació amb Déu fins a capacitar-nos per a tractar d’una manera totalment nova els nostres germans. Són els signes de vida que posa al nostre abast i ens obre el cor a una transparència que farà

possible el testimoni tantes vegades anunciat com a fonamental en l'Església. És important aprofundir en el sentit dels set dons de l'Esperit Sant que són la manifestació evangèlicament transformadora en nosaltres.

Per això, la nostra vida pren sentit o el perd quan acceptem l'acció de l'Esperit en la nostra vida o quan la ignorem o la rebutgem. Amb l'Esperit o sense l'Esperit: aquesta és l'alternativa davant la qual cadascú ha de prendre partit i tota l'Església s'ha de definir. Sense l'Esperit tot és superficial i mediocre; en canvi amb l'Esperit tot és nou, profund i autèntic.

Els 7 dons de l'Esperit és en essència un treball que neix de la voluntat conjunta d'un bisbe i d'una artista laica per tal de posar al dia diverses reflexions i pregàries entorn de l'Esperit Sant. El format mateix i la qualitat de la part estètica el fan molt apte per a totes les edats, i de manera especial per als joves que es preparen o que han rebut la Confirmació.- J.P.

Ramon Llull, apòstol de misericòrdia i model de Vida Creixent

Amb motiu del 700 aniversari de la mort del beat Ramon Llull, recollim alguns dels articles que es publiquen sobre la seva figura. L'article que segueix és de Miquel Mulet Bujosa, viceconsiliari de V. a Mallorca i es va publicar a "Catalunya Cristiana" del 5 de juny de 2016, a la pag. 26.

Ramon Llull, "fill major de la nostra raça", com cantam a l'himne per exaltar la seva vida, va néixer a la ciutat de Palma, poc després de la conquesta de Mallorca, l'any 1232. Era fill de Ramon Amat Llull i d'Isabel d'Erill, una família barcelonina acomodada que, com consta en el Llibre del Repartiment de Mallorca, rebé diversos béns assignats a títol personal pel rei Jaume I, la qual cosa mostra la seva participació en la conquesta, ja fos militar o financera. La família Llull establí la seva residència a l'illa i passà a integrar els nivells més alts de la jerarquia social insular.

A diferència de la seva etapa religiosa, els primers anys de Ramon són escassos en notícies, però les breus pinzellades que ens en dóna retraten un cortesà llicenciat i poeta trobadoresc, d'obra no conservada. El 1257, es va casar amb la jove Blanca Picany, amb qui va tenir dos fills: Domènec i Magdalena.

El mes de juliol del 1263, el biògraf medieval de Llull dóna inici al relat de la transformació radical en la seva vida que el va portar a comprometre's a complir tres vots: convertir els musulmans, escriure el millor llibre del món contra els errors dels infidels, i convèncer el Papa i els reis per fundar monestirs a fi d'ensenyar llengües als missioners.

Malgrat tot, no inicià aquests propòsits fins que uns mesos més tard va sentir un sermó del bisbe de Mallorca sobre sant Francesc d'Assís, el qual li inspirà el model a seguir i, com havia fet sant Francesc, va vendre les propietats i el patrimoni, deixant-ne una part per a la seva dona i els seus fills, als qui va abandonar per iniciar el seu primer viatge el 1265, peregrinant al santuari de Rocamadors, al Llenguadoc, i a Sant Jaume de Compostel·la. Quan finalitzaria, tenia previst traslladar-se a París per estudiar, però, estant a Barcelona, els seus familiars i amics, sobretot sant Ramon de Penyafort, el persuadiren de no fer-ho i el convenceren de retornar a Mallorca, on inicià la seva etapa de formació que es perllongà per espai de nou anys a les biblioteques del monestir de la Reial i al convent de Sant Domènec; estudià també àrab i, per això, va comprar un esclau docte que li ensenyà la llengua. Acabada l'etapa formativa, Ramon Llull es va retirar al puig de Randa, on es va lliurar a la meditació i a la contemplació, i hi va rebre la "il·luminació". D'aquí també en derivaria el nom de "Doctor Il·luminat" amb què seria conegut.

Era ja l'any 1275. Ramon Llull erigeix a Mallorca el Col·legi de Miramar, devora Valldemosa, on se formin els futurs missioners, afegeix nous llibres als que ja ha escrit i l'any 1279 comença els seus viatges per tota la Mediterrània, visitant reis, Papes i universitats per donar a conèixer els seus escrits, que cada vegada són més, quasi tres-centes obres, per donar a conèixer el Déu vertader.

Va anunciar la Bona Nova als musulmans a Tunis, i allà va acabar la seva vida martiritzat o malferit dins el vaixell que el transportava a Mallorca, l'any 1316. Va ser sepultat a la basílica de Sant Francesc de Palma, i des de sempre el seu sepulcre ha estat visitat per recordar un home entregat totalment a Déu, sant, i per demanar la seva intercessió. Per tot això, diem que el beat Ramon Llull es va deixar omplir de la misericòrdia de Déu, i al mateix temps la va voler vessar damunt tota la humanitat, creients i infidels.

Per la seva condició de laic, Ramon Llull és també un model per als membres de Vida Creixent, moviment d'apostolat seglar, ja que a vegades pensam que a la santedat només hi estan cridats els consagrats/ades o religiosos/es, que tenen una vida més d'acord amb l'oració i els vots. El nostre beat ens ensenya que el fonament de la santedat estar en com sabem estimar Jesús i fins on el volem donar a conèixer. En ell no hi ha haver límits. La gent de Vida Creixent, com el beat, com més enamorats estiguem de Jesús, més en donarem testimoni per a una Nova Evangelització, malgrat tenir molts d'anys o salut minvant.

Que aquest any jubilar dels 700 anys de la mort del beat Ramon Llull, celebrat a Mallorca, a Barcelona i en altres indrets, ens serveixi per endinsar-nos també dins l'Any Jubilar de la Misericòrdia de Déu i en donem testimoni. I que molt prest la santedat de Ramon Llull sigui reconeguda per l'Església.

Qui és i qui no és Ramon Llull?

Article publicat a Missa Dominical, revista del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, n. 11 de l'any 2016, pàgines 2 i 3.

Ramon Llull és l'escriptor en llengua catalana que ha tingut més projecció en la història d'Europa. Precisament per això, la seva figura històrica ha estat objecte de tota mena de distorsions i de tergiversacions: heretge, foll, alquimista, cabalista, ermità inculte, impostor, forjador de la llengua catalana, precursor del Renaixement... Totes aquestes imatges, que s'aparten del perfil del personatge documentat (Mallorca, 1232-1315/16, són testimonis valuosos de la intensitat i de la durada del seu llegat.

Ramon no va ser un frare, encara que aquesta és la imatge que ens transmet l'abundant iconografia que ens n'ha arribat. Al contrari, Llull va ser un laic, que estava casat i que tenia almenys dues criatures: la seva esposa es deia Blanca Picany i els seus fills Domènec i Magdalena. A tot estirar, potser al moment de la mort, va ingressar al tercer orde franciscà, cosa que voldria dir precisament que mai no va deixar de ser un laic, perquè els terciaris ho són.

Ramon no era un bolet en el món del seu temps. És a dir, de laics amb inquietuds espirituals i intel·lectuals n'hi havia un munt. Es tractava d'homes i dones, de condicions socials molt diverses, que se sentien cridats a tenir protagonisme i iniciativa en la seva vida de fe. Un antecedent d'aquest moviment laical és el mateix Francesc d'Assís, que va acabar donant lloc a un nou tipus de religiosos, els frares, que també van acabar essent clergues. Aquestes inquietuds fan fer que els laics incidissin, en major o menor grau, a un saber que fins llavors estava reservat als clergues: filosofia, teologia, ciències diverses. Un saber que s'expressava només en llatí, però que va haver de traduir-se a les llengües vernacles per mor de la demanda dels laics. Llull va ser un d'aquests laics.

Ramon no va ser un mestre universitari. Perquè va haver de procurar-se una educació superior al marge de les institucions escolars, cosa que el va portar a desenvolupar un sistema de saber propi i autònom, l'Art lull·liana. Aquesta és la raó de la seva originalitat i de la seva creativitat desbordants.

Ramon no estava tocat de l'ala. Els propòsits de Llull eren molt ambiciosos, aconseguir la conversió dels no cristians gràcies a la redacció d'un llibre i interessar els poders polítics i eclesials del seu temps en aquest projecte, encara més, aconseguir una Cristiandat més evangèlica i, per tant, reformar l'Església i la societat del seu temps. Llull va dedicar els cinquanta anys posteriors a la seva conversió – que va tenir lloc als trenta- a la consecució d'aquests objectius. Sense mai defallir, sense mai deixar de buscar estratègies, d'assajar noves variants del seu sistema, de viatjar per les principals corts d'Europa, de fer estades en països musulmans del Magrib i, sobretot, sense parar d'escriure. La

ingent activitat que va ser capaç de desplegar i la immensa obra que va desenvolupar – més de 260 obres, desenes de milers de pàgines escrites en català, llatí i àrab -, tanmateix responen sempre a propòsits clars i ben definits, que parteixen del coneixement de la realitat que l'envolta sobre la qual projecten estratègies prudentes i realistes.

Llull no va ser un precursor del Renaixement. En les seves obres Llull tracta una gran varietat de temes: teologia, filosofia, dret, medicina, astronomia, lògica, retòrica, geometria, homilètica, o fins al desenvolupament d'una teoria electoral. L'interès de Llull no s'explica per curiositat intel·lectual, sinó per la voluntat d'ajustar la varietat dels sabers humans al mètode de coneixement segur que ell mateix proposava, l'Art.

Llull té la peculiaritat d'haver estat un filòsof i, al mateix temps, un literat, un teòleg i un novel·lista. També autor d'obres brevíssimes (col·leccions de proverbis) i d'obres enormes, com el *Llibre de contemplació*, que és llarg com quatre vegades el *Quitxot*. Aquesta varietat de gèneres i de formats s'explica perquè Ramon escrigué per a tot mena de lectors: fidels i infidels, lletrats i analfabets, o gairebé.

Ramon Llull és, per tant, un cas realment genial i excepcional d'accés dels laics a la cultura i a l'espiritualitat i al desenvolupament d'estratègies realment revolucionàries d'elaboració i difusió del saber. Ara que estem en plena celebració del VII centenari de la seva mort, que va tenir lloc a final del 1315 a Tunis o a començament del 1316 de retorn a Mallorca, tenim moltes oportunitats de conèixer més de prop la seva figura i la seva obra.

Albert Soler Llopart

Centre de documentació Ramon Llull. (Universitat de Barcelona)

Sant Jeroni de la Murtra celebra el sis-cents aniversari de la seva fundació

El monestir de Sant Jeroni de la Murtra (Badalona) celebra enguany el sis-cents aniversari de la seva fundació. Situat al peu de la serralada de Marina, aquest monestir fou erigit el 1416 com a conseqüència del trasllat del monestir de Sant Jeroni de Mont Oliver, fundat el 1413 pel mercader Bertran Nicolau prop de Sant Pere de Ribes (Penedès). Integraven la comunitat primitiva cinc monjos de Cotlba (Safor) i dos de la Vall d'Hebron. La pobresa del terreny i la manca d'aigua feren traslladar el monestir al mas de la Murtra, de Badalona.

El nou monestir prengué el nom canònic de Sant Jeroni de la Mare de Déu de Betlem, però subsistí popularment el de la Murtra- Els Reis Catòlics i Carles I freqüentaven el monestir i hi residiren temporades en llurs sojorns a Barcelona i feren construir les dues ales del claustre. En 1835 fou incendiat i exclaustrat, les seves possessions foren malvenudes i el monument fou saquejat. L'església, gòtica, és del segle XV. En les

seves dependències es conserva l'arxiu i els objectes religiosos personals del que fou bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera i Planas.

El passat 19 de maig al monestir s'hi va celebrar un acte interreligiós, organitzat per l'Associació Colomenca per al Diàleg Interreligiós i hi varen participar prop de 70 persones de diverses religions arrelades a Santa Coloma de Gramenet i alguns dels seus representants i fins i tot persones que es declaren agnòstiques. Javier Bustamante, responsable de l'hostatgeria, va acompanyar els assistents en una passejada meditativa pel claustre on s'agermanaven art, història, espiritualitat i símbols.

En aquest monestir, actualment lloc de solitud i silenci, hi ha des de fa anys una capella dedicada a l'"esperit d'Assís", que va promoure Joan Pau II (1986), amb els símbols de les grans religions monoteistes.

A l'acte hi van assistir el director d'Afers Religiosos de la Generalitat, Enric Vendrell; el vicari episcopal Mn. Salvador Bacardit, el destacat jueu Jorge Burdman i d'altres representants religiosos en una clima de gran fraternitat.

Mons. Omella rebé un grup de membres de l'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí

El dilluns dia 13 de juny de 2016, l'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, rebé un grup de membres de l'Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí per conèixer de primera mà la situació en què es troba el procés de beatificació de l'arquitecte de la Sagrada Família.

Entre els membres rebuts per Mons. Omella hi havia el president de l'Associació i també arquitecte, José Manuel Almuzara; la postuladora de la causa de beatificació, Silvia Correale; i l'advocada Anna Teresa Borrelli, que també col·labora en el procés de beatificació. Els Sr. Arquebisbe els va animar a continuar en la seva tasca de promoció de la figura d'Antoni Gaudí, posant de manifest la seva fe i els seus profunds valors espirituals, tot desitjant que, amb l'ajuda de Déu, la causa de beatificació pugui arribar aviat a bon port.

Premi Internacional a l'Apostolat del Mar de Barcelona

Stella Maris, el centre d'acollida de l'Apostolat del Mar a Barcelona, el 24 de juny de 2016 rebé a Manila (Filipines) un important reconeixement internacional com a centre al servei dels mariners. Aquest premi el convoca la Internacional Seafarers Welfare and Assistance Network (ISWAN), amb el suport econòmic d'ITF Seafarers Trust i

el patrocini d'Inmarsat i Crewtoo. Aquest guardó es concedeix a partir dels vots dels mariners a nivell internacional.

El lliurament del premi al Millor Centre -premi per al qual aspiraven centres de molt prestigi de tot el món- concedit a Stella Maris de Barcelona es va fer a la capital de les Filipines en un acte en què el secretari general de l'Organització Marítima Internacional, Kitack Lim, va lliurar el guardó al director de Stella Maris de Barcelona i delegat diocesà per a l'Apostolat del Mar, el diaca Mn. Ricard Rodríguez Martos. L'acte va comptar amb la presència d'unes 300 persones, entre les que hi havia representants de marins, empreses de transport, sindicats i organitzacions socials.

Ricard Rodríguez Martos va declarar a "Catalunya Cristiana" que "rebre aquest reconeixement fa molta il·lusió, també pensant en tot l'equip humà de 40 persones que fa possible l'ajuda a la gent de mar amb el suport del Port de Barcelona i l'Església diocesana".

"Stella Maris de Barcelona –va afegir- intenta que la gent de mar, quan arriba a port, tingui ajuda per cobrir unes necessitats bàsiques, com ara poder accedir a terra, comunicar-se amb les seves famílies, passar una estona d'esbarjo, tenir assistència legal si hi ha algun problema i també atenció religiosa". El director de Stella Maris a Barcelona va destacar també "la importància del lema de l'Apostolat del Mar en l'àmbit nivell internacional, que és 'la llar lluny de la teva llar', i va afegir que la gent valora molt l'ajuda que es dona des d'aquest organisme". El telèfon del centre a la capital catalana és el 934 431 965 (tardes).

Subscripció anual: 30,05 €

Exemplar solt: 3 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona» de l'any en curs*

SUMARI

Prelat

<i>Decret</i>	361
<i>Homilies i al·locucions</i> : Homilia en l'eucaristia en què es va conferir ministeris a aspirants al diaconat. Conferència a l'Auditori del Parlament de Catalunya. Conferència a "Barcelona Tribuna" sobre "Per a una economia amb valors al servei de la persona".....	363
<i>Cartes dominicals</i> . El miracle; Envellir amb esperança; Afavorir la cohesió social; Pere Tena, mestre de litúrgia.....	383
<i>Comunicats de premsa</i>	387
<i>Articles i declaracions</i> : dos articles de l'arquebisbe Omella a La Vanguardia -Llatinoamericans i Tomàs More.....	389

Secretaria General

Ministeris.....	392
Nomenaments parroquials.....	392
Nomenaments no parroquials.....	392
Institucions d'ensenyament superior.....	394
In pace christi: Mn. Lluís González García.....	395

Consell Presbiteral

Crònica de la reunió del 13/06/2016.....	397
--	-----

Organismes diocesans

Resum del programa de les delegacions, secretariats i comissions (VI)..	401
Delegació diocesana de Catequesi, Carta dels delegats de la PEB.....	402
Seminari Menor de Barcelona Santa Maria de Montalegre, Carta del Rector i d'un formador.....	403
Delegació Diocesana de la Pastoral del Trànsit, bombers i cossos de seguretat, Carta del delegat.....	404
Servei Diocesà del Catecumenat, Carta del Delegat.....	405

Crònica

Simposi sobre Sant Gregori Palamàs i la teologia mística ortodoxa.....	406
Conferència del Sr. Arquebisbe a l'Auditori del Parlament.....	407
Conferència-col·loqui del Sr. Arquebisbe en el fòrum "Barcelona Tribuna" ..	408
Presentació a la catedral del llibre de Leticia Darna "Armorial de los obispos de Barcelona. Siglos XII a XXI".....	410
Felicitaçió al Sr. Arquebisbe en la seva festa onomàstica.....	412
Activitats pastorals del Sr. Arquebisbe i del Sr. Bisbe auxiliar.....	414

Informació

“Aniversari de la Laudato Si’ de Francesc”: article del cardenal Lluís Martínez Sistach, publicat a “La Vanguardia” del 20 de juny de 2016 i a L’Osservatore Romano del 24 de juny de 2016.....	417
“Els 7 dons de l’Esperit”, de Mons. Sebastià Taltavull i Gorette Pomé ...	419
“Ramon Llull, apòstol de misericòrdia i model de Vida Creixent”.....	420
“Qui és i qui no és Ramon Llull?”	422
Sant Jeroni de la Murtra celebra el sis-cents aniversari de la seva fundació....	423
Mons. Omella rebé un grup de membres de l’Associació pro beatificació d’Antoni Gaudí.	424
Premi internacional a l’Apostolat del Mar de Barcelona.	424

